Lidércfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

XI. évfolyam, 10. szám, 2019. december

Dányi István

C'mon, you piece of s...!

You won't catch me!

Inner Sanctuary

I'm back...

Apocalypse

Nerf this!

INFO BOX

DÁNYI ISTVÁN – ILLUSTRATOR, CONCEPT ARTIST

Művészeti karrierét szabadúszó illusztrátorként kezdte 24 évesen. Néhány évvel később kezdett el érdeklődni a videojátékok fejlesztése iránt. Képesítése szerint „képzőművészeti tanár", de évekig szabadúszó grafikusként és négy évig profi játékfejlesztőként dolgozott.

Elérhetőségek, online galériák:

Weblap: http://www.danyiart.hu

Portfóliók: https://www.artstation.com/danyiart
https://www.deviantart.com/hunqwert

Közösségi média: https://www.instagram.com/danyiart
https://www.facebook.com/danyiart

E-mail: info@danyiart.hu

Szerkesztői köszöntő

Véget ért ez az év is. Amikor ’18 decemberében összeültünk egy szerkesztőségi ülésre, és megegyeztünk, hogy ismét nekivágunk az AKF-nek, nem gondoltuk, hogy ilyen sikeres lesz. Ez persze elsősorban nektek, olvasóknak köszönhető.De talán az is nyomott valamit a latban, hogy az újraindítás előtt úgy döntöttünk, változtatunk a tematikán is, így főleg az alkotásokra koncentráltunk. Emellett újdonsággal is jelentkeztünk, és talán a hazai irodalmi lapok közül egyedüliként elkezdtük bemutatni az itthon dolgozó ismert, vagy kevésbé ismert grafikusokat. Az esetek mindegyikében örültek a megkeresésünknek és igazán jónak találták a kezdeményezést. Akadtak azonban olyanok is, akik rendkívül elfoglaltak voltak, nem jutott idejük a velünk való együttműködésre. Ennek egyrészről nyilván örültünk, hiszen ez azt mutatja, hogy keresett, elismert művészek; másrészről érthető okokból kicsit szomorkodtunk. Mindazonáltal azt gondolom, hogy sikerült egy széles skálát bemutatni a tehetséges magyar grafikusok palettájáról.

A másik újdonságunk egy régi alkotónk történelmi témákat feldolgozó könyveire és kiállításaira épülő sorozat volt. Ezek mögött is rengeteg kutatómunka áll, és időnként csak a vakszerencsén múlt, hogy egy-egy információ végül eljutott a szerzőhöz. De nem csak ezért adtunk teret ezen cikkeknek, hanem azért is, mert meggyőződésünk – azon túl, hogy fontosnak tartjuk a valós történelem ismeretét –, hogy kis fantáziával akár ezekre is számos történet felépíthető, legyen az szépirodalmi, fantasy, sci-fi, vagy épp alternatív történelmi alkotás.

Ami azonban igazán örömmel töltött el, az az, hogy az eddig megkeresett, „régi lidércfényes motorosok” vállalták az újabb megmérettetést, bemutatva, hogy az irodalmi életben sem lehet az egyik pillanatról a másikra sikeresnek, ismertnek lenni. Itt is meg kell dolgozni az elismerésekért.

Nincs is már más hátra, minthogy előretekintve,
boldog, sikeres új évet kívánjak
minden kedves alkotónknak és olvasónknak!

Jimmy Cartwright

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.
Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.
A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Tartalomjegyzék

Interjúk

Interjú Dányi István illusztrátorral
Garázsprojekttől a táblás játékokig 4

„A Lidércfénytől a jelenig, és tovább…”
Bukros Zsolt,
aki „mindenholis” pályázott 7

Novellák

Meda W. Dark
- **A cseresznyefa árnyékában** 10
Gaven - **Dargor harcosai** 11
Petya - **Amikor bezár az Auchan** 18

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajánlásával

Vittorio Verossi - **Szoborvarázs**. 19

Versek

Tordai Gábor - **Placebo hatás**. 20
Banderas - **Vándorutam, nagyvilág** 20
edwardhooper - **Bölcső** 20
Jocker és Jurisin Szőke Margit
- **Avartengert kavargatja a szél** 21
angyalka146 - **Álmomban** 21
Tordai Gábor - **Álmatlanság** 22
Meda W. Dark - **A vissza nem térők** . . . 22
edwardhooper - **Bolyongás** 22
csabi6669 - **Útra kélt a horda...** 22
csabi6669 - **Mint gyertyán a láng...** 23
Kétvirág - **Élet** 23
macika - **Hópelyhek** 23
Tordai Gábor - **Táncoló**. 24
Kolumbán Jenő - **Messze vagy** 24
jocker - **Poéta a Don-kanyarban...** 24
Craz - **Nem alvó fények** 25
Ann Heart - **Karácsonyra várva** 25
aniko22 - **Kósza dallam**. 25
atesz990 - **A sötétség ára** 25

Történelem / kiállítás

Scholtz Róbert
„Arcukat homály fedi még…”
Roma nők a nagy háborúban 26

IMPRESSZUM

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat • XI. évf. 10. szám, 2019. december
Kiadja a Lidércfény Online kulturális magazin szerkesztősége

Az első borítón Dányi István Escape! című grafikája, a belső borítón pedig alkotásaiból készült válogatás látható. A hátsó borítón Dányi István Bloodrain Club című alkotása látható.

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház rovat hátterét Juhász Ernő készítette.

Felelős, tördelő- és főszerkesztő: Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)
Tartalmi szerkesztők, korrektorok: Török Ida, Varga Tamás József (Craz)

www.lidercfeny.hu • flip.lidercfeny.hu • lidercfeny@szentesinfo.hu • Facebook: Lidércfény Online • YouTube: LidercfenyHQ

Interjú Dányi István illusztrátorral

Garázsprojekttől a táblás játékokig

Munkáira az ArtStation oldalon bukkantam rá. István alkotási változatosak, igen részletesen kidolgozottak, és nem utolsó sorban számos képének elkészülése rendkívül jól dokumentált. Ez utóbbit azért tartom fontosnak, mert a kezdőknek is igazán hasznos segítség lehet ezekből néhány trükköt ellesni. És, mint ahogyan az egy profihoz illik, portfóliói mellett weboldalán részletes rezümét is találhatunk, ami nagyban megkönnyítette pl. az én dolgom is a kérdésfeltevések során. Ez meg is látszik a kérdések mennyiségén. :)

– Kedves István! Talán kezdjük az alapoktól, ahogy szoktuk itt mifelénk. Mikor és miért kezdtél el rajzolni, festeni? A családod hogyan fogadta, hogy ezzel szeretnél foglalkozni?

– Nincs egy igazi, éles határa, hogy mikor kezdtem el rajzolni; valójában valamikor gyerekkoromban. Először nyilván a kedvenc rajzfilm- és képregényhőseimet rajzoltam meg, később szórakozásból átalakítottam és kombináltam őket. Aztán megalkottam a saját hőseimet is.

A festéssel egy kicsit érdekes a helyzet, mert igazából a digitális technikák felbukkanásáig nem igazán foglalkoztam klasszikus festőtechnikákkal, egyszerűen túl körülményesnek éreztem őket és nem álltak kézre.

A szüleim rendkívül támogatóak voltak, mikor ezt a pályát választottam. Igaz akkor még nem körvonalazódott, hogy ebből az egészből mi lesz egyáltalán és a környéken nem volt egy művész sem, akit konkrét mintaként tudtam volna venni.

– Végül képzőművészeti tanárként végeztél Nyíregyházán, és először itt kerültél kapcsolatba a számítógépes játékfejlesztéssel is. Hogyan jött ez veled szembe, milyen tapasztalatokat szereztél?

– Igen, így történt. (Hozzátenném, hogy sosem terveztem valóban tanítani. :)) A számítógépes játékok világa ugyancsak fiatalkorom óta érdekelt és aktívan játszottam a főiskolás években (talán túl aktívan is). Tehát mondhatni kikövezett út vezetett oda, hogy az első adódó lehetőségre rávetem magam.

A rajz tanszék faliújságján találkoztam az első fantasy világban játszódó játék garázsprojektjének hirdetésével. Ezt követte még jó néhány egyéb project az évek alatt (utóbb már az interneten találtunk egymásra a csapatokkal), de szinte egyik se jutott tovább a concept art-szakaszon. Azt viszont elmondhatom, hogy rendkívül lelkesen gyártottuk a legkülönfélébb koncepciós terveket harcosokon, fegyvereken, idegen fajokon keresztül az épületeken, komplett városképeken át az utolsó kerti padig vagy szobrok tervéig. Százával (sőt, ezrével!) készültek és bár gyakorlati hasznuk nemigen volt, azért mégis rengeteget tanultam belőlük.

Ezen túl nyilván hasznos tapasztalat volt a projektek életútját figyelni. Emiatt ma már nem kezdek bele olyan garázsprojektbe, amit nem tudok egyedül végigvinni.

– Alapvetően milyen technikákat, eszközöket használsz a képeid elkészítésére?

– Digitálisan rajzolok és festek, ami a gyakorlatban annyit jelent, hogy egy Wacom Intuos 4 digitális rajztáblával és egy számítógépen futtatott Adobe Photoshop programmal dolgozom.

– Láttam, hogy van egy mozgatható / beállítható műanyag figurád, ami modellként szolgál. Ez általánosan használt segédeszköz a grafikusoknál?

– Ha nem is mindenki használja, de azért jó néhányan. Rengeteget segít a megfelelő póz, szög, arányok, illetve a helyes bevilágítás megtalálásában.

– Vannak-e példaképeid, mestereid, akik hatása esetleg érződik az általad megalkotott képeken?

– Folyamatosan változik, hogy kinek a stílusa, technikája hat rám erőteljesebben. A kezdetekkor elsősorban Frank Frazetta, Julie Bell, Greg Capullo, és Marc Silvestri hatott rám.

Jelenlegi példaképeim pedig Dmitry Prozorov (Tampliér-painter), Marko Djurdjevic, Chengwei Pan és Anna Podedworna (utóbbi művésszel idén volt szerencsém személyesen is találkozni).

Golden Pearl
Megközelítőleg
80-90 óra munka

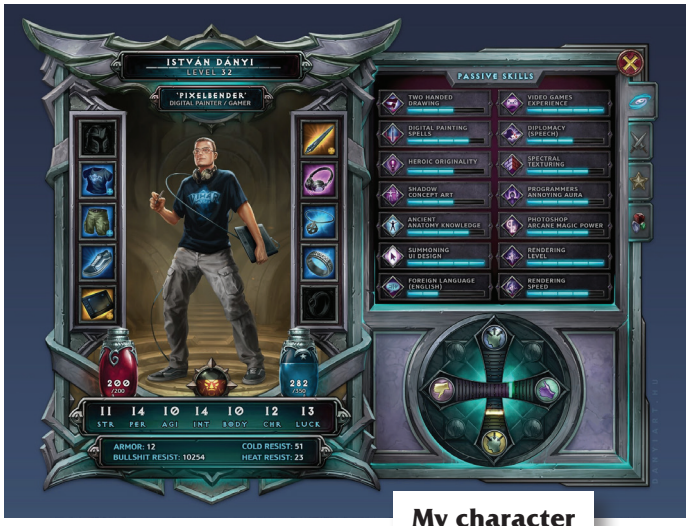

My character

– Weboldaladon, a bemutatkozásodnál írod, hogy 2009-től lettél szabadúszó, amit egészen 2015-ig folytattál. Miért döntöttél úgy, hogy erre váltasz?

– Mint említettem, a tanári pálya sosem volt igazán cél, inkább csak odasodródtam. Valójában a művészeti képzés érdekelt mindig is, de úgy voltam vele, hogy egy tanári szak persze nem árthat. Talán egy évet tanítottam, de mellette is sokat festettem, ezért egyre több megkeresést kaptam. Majd 2009-ben úgy láttam, hogy akkor már inkább azzal foglalkozok teljes munkaidőben, amit a leginkább szeretek és ez azóta is tart.

– Az elmúlt tíz év tapasztalata alapján, hogy látod, megérte a magad útját járni, annak minden jó és rossz aspektusával? Pl.: bürokratikus papírmunka, számlák kezelése, árajánlatok készítése, ügyfelekkel történő tárgyalás, időbeosztás megszervezése, stb.

– Egyértelműen igen. Az igazsághoz viszont hozzátartozik, hogy most kezdem a harmadik évem, amikor csak és kizárólag szabadúszóként dolgozok. 2011 és 2019 között főállásban különböző játékfejlesztő stúdióknál dolgoztam és csak mellette vállaltam be egy-egy megrendelést.

A papírmunka, a számlák és árajánlatok kezelése, illetve az ügyfelekkel való kapcsolattartás az a „szükséges rossz", ami szerencsére az időnek csak a kisebb hányadát teszik ki. Az évek alatt azért mindegyikre igyekeztem olyan megoldásokat találni, amik egyszerűsítik és gyorsítják a folyamatot, hogy ne vonjanak el a szükségesnél több időt az alkotási folyamattól.

– Bemutatkozásodban írod, hogy főként számítógépes és táblás játékok illusztrációit, concept artjait készíted. Ez már a kezdeti szabadúszó időszakodban is így volt (leszámítva a főiskolás garázsprojekteket), vagy akkor kezdődött, amikor felvettek a debreceni Invictus Games-hez?

– A kezdeti időszakban készítettem én mindent: weblapok grafikáit, filmes concept artokat, filmplakátokat, egyéni megrendelőknek szerepjátékos karakterterveket és pólómatrica-grafikákat, de terveztem logókat és CD-borítókat is. Persze volt jó pár játékhoz is megrendelésem.

– Ezután merrefelé vitt az utad?

– Egy idő után úgy éreztem, hogy anyagilag nem térül meg az otthoni munka (ez jobbára abból fakadt, hogy nem volt még elég tapasztalatom). Ezért aztán jelentkeztem a debreceni Invictus Gameshez.

Ezzel egy gyerekkori vágyam teljesült, mivel betekintést nyerhettem egy játékfejlesztő stúdió működésébe. Izgalmas időszak volt, sokat tapasztaltam ott és sok jó ember ismertem meg, akik egy részével azóta is jó barátságot ápolunk.

Ezt egy rövid szabadúszós és egy Zen Studios-os időszak követte, majd 2015-ben a Play'n GO Hungary-nál kötöttem ki. Ők egy svéd, online kaszinójátékokat fejlesztő cég, akik erősen tematizált virtuális slotmachine-okat fejlesztenek. Itt több mint három évig dolgoztam (az utolsó egy évet már art directorként).

– Úgy látom, idén ismét váltottál, és visszatértél a szabadúszó formához. Miért?

– Egyrészt az art directori munka közben eltávolodtam az alkotási folyamat gyakorlati részétől, másrészt pedig a Play'n GO-nál rengeteg illusztrációs feladatot csinálhattunk, ami ráébresztett, hogy ez az a terület, amit a leginkább szeretek csinálni. Sokkal jobban érdekel, mint a játékfejlesztés maga, úgyhogy meg kell keressem azokat a lehetőségeket, ahol teljes egészében illusztrálhatok.

– A DeviantArt-os portfóliódból kiderül, könyvborítót is készítettél már, mégpedig nem is akármihez.

– Igen, sejtem, hogy melyikre gondolsz. :) 2013-ban döntött úgy a PlayOn Hungary, hogy megtörik a sort a Vaják-könyvek borítógrafikáinál és nem a hivatalos artwork-öket használják tovább, így a Vaják – Megvetés Ideje c. regény borítójára az én illusztrációm kerülhetett fel.

– Olvastam egy veled készült interjút, melyből kiderült, hogy mobiltelefon-tokokon is láthatóak a munkáid. Ezek felkérésre készültek?

– Az Infinitytokok.hu megkeresett és kaptam egy együttműködési ajánlatot. Lényegében már korábban elkészült, meglévő munkáim kerültek fel a telefontokokra. Szóval, ha tetszenek a munkáim, innen is ajánlom felkeresni az oldalt. :)

– Ugyanitt arról is kérdeztek, mit ajánlasz azoknak, akik ugyan tehetséges művészek, de nincs túl nagy önbizalmuk, hogy megmutassák munkáikat a nagyvilágnak. Azóta változott-e ezzel kapcsolatban a véleményed?

– Nem változott; fogadd el, hogy sokat hibázol, de igyekezz folyamatosan szembenézni a hiányosságaiddal és módszeresen kigyomlálni őket. Illetve amikor már úgy érzed, hogy egész sokat rajzoltál, mutasd meg a munkáidat egy vagy több szakmabelinek (illetve a nyilvánosságnak is) és kérj kritikát! Hosszú és fáradságos út, de igazán jellemformáló és rengeteg sikerélményt fog adni, szóval nem is kérdés, hogy megéri-e.

– Van több fanartod is, pl. Overwatch, Diablo III, StarCraft 2, Star Wars, Fallout. Ezekből jutott-e el valamelyik munkád az adott franchize készítőihez?

– A Blizzard játékaihoz készített legtöbb fanartom egészen jó utakat járt be, mert a legtöbbet így vagy úgy megosztotta az adott játékhoz tartozó hivatalos fejlesztői oldal (és/vagy a

Cynndae

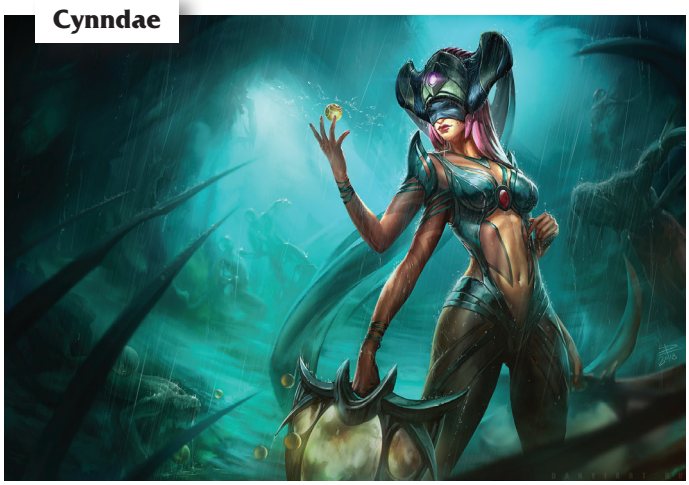

facebook oldaluk), illetve volt néhány grafika, amit általánosan is használtak fejlécként, amikor „fanart-témájú" cikkeket hoztak le.

Ilyen szempontból a legjobb eredményem az volt, amikor a Demon Hunter c. munkám fizikai formában, printként is kikerült a 2014-es Blizzcon kiállítására Kaliforniában a többi alkotó munkái közé.

– Mindezek mellett hogy jut időd saját fantasy világot építeni? A Cynndae című képed leírásához legalábbis azt írtad, hogy ő egy karakter a saját univerzumodból. Lehet erről tudni valamit?

– Nem nagyon jut rá időm. Elég sok kisebb projectet görgetek magam előtt, így hajlamos vagyok az elaprózódásra. Ennek a világnak az építgetése még 13-14 éve kezdődött, akkor még egészen más célja volt. Jelenleg egyetlen szerepe – azon túl, hogy kifejezetten szórakoztató egy ilyet építgetni –, hogy rajzi témákkal lásson el. Emellett persze nem lehet tudni, hogy egyszer nem lesz-e az alapja a világom valami egészen más projektnek is.

– Ha jól láttam a képeid alapján, nem csak a számítógépes és táblás játékok világa érdekel, hanem az asztali szerepjáték is. Ezt abból gondolom, hogy több képed leírásában is olvastam, hogy a saját karaktered látható a képen (meg nálunk is, két illusztráció formájában).

– Igen, még a Codex-el kezdtem, aztán egész sokat M.A.G.U.S.-oztunk kisebb társaságokkal, illetve jelenleg a D&D 5. kiadásával játszunk.

– Van-e magadtól kedvenc képed, vagy olyan, ami közelebb áll hozzád, mint a többi?

– Ó, abszolút! Bár ezek nem a legjobb képeim, azóta már sok mindent máshogy oldanék meg rajtuk, de például nagyon szeretem az Executor-t (2009), Apocalypse-t (2011), Lake of Truth-t (2012). Technikailag pedig a Golden Pearl-t (2015) és a You won't catch me!-t (2018).

Sniper

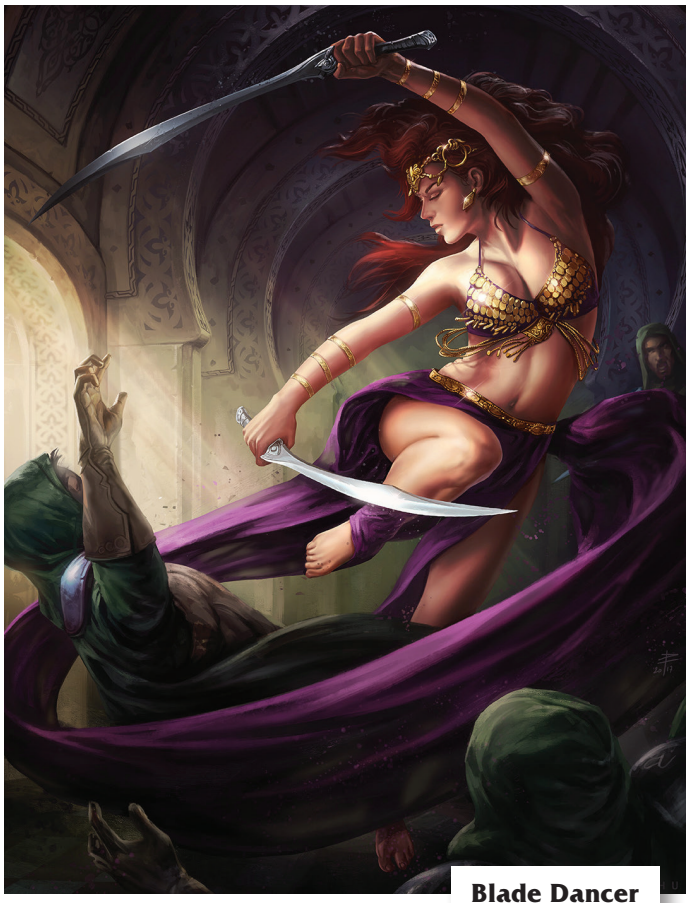

Blade Dancer

– Evezzünk kicsit más vizekre. Író „kollégáktól" újabban meg szoktam kérdezni, hogy alkotás közben hallgatnak-e zenét, illetve úgy általában milyen zenét szeretnek hallgatni, illetve inspirációként használják-e. Te, mint grafikus, hogy vagy ezzel?

– Nyugodtam mondhatom, hogy a zene az egyik üzemanyaga az alkotókedvemnek. Bár még nem próbáltam, de lehet nem is tudnék zene nélkül egy vonalat se húzni. :) Alkotás közben leginkább film- és játékzenéket hallgatok, esetleg különböző trailerzenéket, vagy intenzívebb nu metal-t / drum&bass-t. Egy jó zene felpörget, flow-állapotba helyez, ami kimondottan jól jön az elmélyülősebb munkákhoz.

– És hogy állsz a filmekkel, sorozatokkal? Vannak-e örök kedvencek, vagy olyanok, amelyek megihlettek, és a virtuális vásznadon valóra váltak?

– A Star Wars, The Lord of the Rings, Alien trilógia örök kedvenc, illetve van jó pár film, ami évről-évre előkerül, nem sorolnám fel mindet. Egyébként elég kevés olyan van, amit feldolgoztam volna (talán csak a Star Wars).

Sorozatokból a Game of Thrones-ból volt néhány „fanart"-om, amikor is eljátszottam a gondolattal, hogy is néznének ki az adott karakterek sci-fi változatai.

– Jövőbeli tervek, projektek? Van valami olyan a láthatáron, amelyről beszélhetsz?

– Jelenleg főként a Mindclash Games társasjátékain dolgozom, ők amint publikussá válik, meg is osztják az új információkat.

Saját oldalról pedig most belekezdtem egy kisebb projectbe, amiről még nem beszélnék, de figyeljétek a facebook/instagram-oldalamat, mert az év elején várható róla némi hír. :)

– Ezúton is köszönöm szépen az interjút, és hogy a rendelkezésünkre álltál. További sikeres alkotómunkát kívánok a szerkesztőség nevében!

– Én köszönöm a lehetőséget. Hasonló jókat kívánok a magazinnak, a szerkesztőségnek és az olvasóknak egyaránt!

„A Lidércfénytől a jelenig, és tovább…”

Bukros Zsolt, aki „mindenholis” pályázott

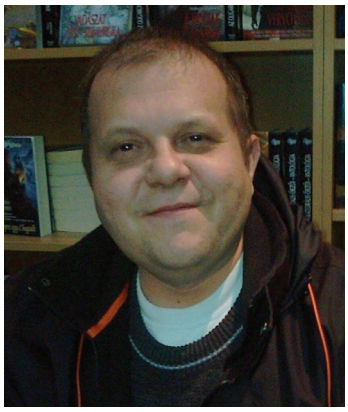

A Lidércfény Online kulturális magazin 2003 végi indulása óta eltelt 16 év. Ennyi idő alatt szinte felnőtt egy új generáció, az akkori fiatal, tizenéves alkotóink pedig felnőtté váltak, a huszonévesek pedig anyukák, apukák lettek. Ezen interjúsorozatunkban azokat az őslidércfényeseket kerestük meg, akik nem adták fel az írást, sőt, a hosszú évek alatt, sok viszontagságon keresztül kitartottak, és mára komoly sikert, elismerést értek el. Negyedik interjúalanyunk Bukros Zsolt, Lidércfényes írói álnevén Maggoth, de lehet, valaki már Patrick J. Morrisonként (is) ismeri. Az interjú egyes kérdéseinek előzőekkel való hasonlósága nem a véletlen műve! ;-)

– Kedves Zsolt! Indítsunk az alapkérdésekkel. Mikor kezdtél írni, mi motivált, hogy ezzel foglalkozz? Mit szólt ehhez a családod, támogatott-e valaki ezen törekvésedben?

– Én már hatodikos koromban regényeket írtam, persze nem túl kiforrott stílusban. A család nem igazán támogatott, inkább enyhe elnézéssel kezelte ezt a hajlamomat. Valószínűleg sokféle dolog motivált a túl élénk fantázián kívül. Például, hogy rengeteget olvastam, és iszonyú kevés barátom volt. Ez a kevés viszont a középiskolában támogatta ezirányú törekvéseimet. Aztán jött a családalapítás, melynek során újfent hobbivá degradálódott, majd mintegy tíz éve a törés, amikor szétmentünk, és teljes lendülettel az írásba vetettem magam.

– Jó egy évtizede az a hír járta rólad, hogy minden létező, magyar nyelvű pályázaton indultál valamivel, lett légyen az haiku, ifjúsági, vagy tudományos-fantasztikus témájú. Mennyire áll ez messze a valóságtól?

– Ez egyáltalán nem áll messze a valóságtól. Azt vallom, hogy egy jó író bármely műfajban tud olyat alkotni, ami felett nem siklanak csak úgy el. Plusz a fejlődésért keresni kell az újabb és újabb kihívásokat, és ezeket sokszor csak a komfortzónán kívül lehet megtalálni. Meg ugye ott a versenyszellem, a bizonyítási vágy és egyéb nyalánkságok. Persze közben rájöttem, hogy ez egyfajta adottság is: sokan csak egy adott zsánerben képesek alkotni, illetve képtelenek különféle megkötéseknek megfelelni, és csak azt adják, ami belőlük jön, míg én effektíve mindent is írok.

– Azt azért elmondhatjuk, hogy rendkívül nagy fantáziával rendelkezel, és összeesküvés-elméletekért sem kell a szomszédba menned. Gondolom, ezért is veszed könnyebben a különböző zsánerekben való alkotást.

– Valószínűleg rendelkezem némi fantáziával és nem csekély paranoiával, ez kétségtelen. Az viszont a szándékos trenírozásnak is köszönhető, hogy képes vagyok többféle zsánerben írni.

– Alapvetően milyen zsánerekben írtál / írsz, mi a kedvenc, ha van? Vannak-e példaképeid, kedvenceid, miket szoktál, szeretsz olvasni?

– Alapvetően a sci-fi és a fantasy a kedvencem, de írtam szépirodalmi, történelmi vagy krimi novellát is meg mesét, verset, horrort, haikut, ifjúsági regényeket. Vannak példaképeim, naná, Poe, Rejtő Jenő, Clawell, King, sorolhatnám a végtelenségig, köztük a kortársakkal, mint Nemes István, Fonyódi Tibor vagy Szélesi Sándor.

– Emlékszel-e, hogyan találtál a Lidércfényre akkor, amikor még az internetes keresőszolgáltatások mondhatni gyerekcipőben jártak, a közösségi oldalakról meg még nem is hallottunk?

– Hát, rákerestem neten az írói közösségekre, és a Karcolatot meg a Lidércfényt dobta fel, ahol publikálni lehetett meg az azóta már megszűnt Moonshadowt. Nekem kellettek a visszajelzések, az építő és a romboló kritikák, ezért minden szóba jöhető felületet elárasztottam az írásaimmal.

– Miért döntöttél úgy annak idején, hogy publikálsz nálunk? Találtál-e akkoriban számodra megfelelő más megjelenési lehetőséget?

– Nem igazán találtam még a pályázgatáson kívül akkora megjelenési lehetőségeket, plusz a karcos fővonal mellett kellett más környezet is. Meg meg is kedveltelek benneteket, mert ha az ember hozott egy elfogadható szintet, ti nem sokat szőröztetek. Mondhatni a karc volt a szigorú nagynéni, ti meg az engedékeny nagybátyó. Meg hát ugye nálatok a papírverzióban meg lehetett jelenni nyomtatásban, amivel halmozhattam az aranytollakat a Karcolaton.

– Hogyan emlékszel vissza azokra az időkre? Adott-e neked valamit az, hogy meg tudtál jelenni online felületen, a Lidércfényen? Milyen volt a közösség?

– Adott rengeteg lelki támogatást és önbizalmat, Idát a főszerkesztőnőt pedig igazán megkedveltem, mert puszta kérésre a különféle magán írói projektjeimben is rengeteget segített. Persze bírom az egész csapatot.

– A Lidércfény mellett hol tudtál még kezdetben megjelenni? Illetve kaptál-e írói közösségektől, vagy akár személyektől bármilyen segítséget, hogy fejlődni tudj?

– A Karcolaton rengeteget tanultam a hibalistákból, kezdetben Avana Arcképcsarnok, Új Galaxis, ilyen kiadványokban sikerült pályázatok útján megjelenni. Ida is, mint említettem, nagyon sokat segített, illetve más szerkesztők és az írótársak is.

– Amennyire én tapasztalom, írói körökben nem kap túl nagy figyelmet a filmművészet, főleg nem a sorozatok, pedig szinte biztosra veszem, hogy részben, vagy időnként ezen alkotások is hatással vannak az írókra. Te nézel- e rendszeresen sorozatokat, filmeket?

– Hát, mások nevében nem tudok nyilatkozni, én mindenesetre imádom a filmeket, és iszonyatos nagy sorozatfüggő vagyok. Sokszor még rossz filmeket is megnézek, mert olyankor az agyam automatikusan menekülési útvonalat keres, és elkezd kreatívkodni. Filmek terén elég mainstream az érdeklődési köröm, bírtam pl. a Hobbs és Shawt, bejönnek a szuperhősös filmek is, de például az új Terminátor filmen simán bealudtam, az Aki bújt című horrorvígjátékot viszont végigröhögtem. Sorozatokban elég mindenevő vagyok, sorolhatok pár kedvencet: Gomorra, Suburra, Supernatural, A szolgálólány meséje, TWD, 12 majom, See, Trónok harca, Yellowstone, Agymenők, Batwoman, de már be van készítve a NOS4A2, a Castle Rock, az Úr sötét anyagai meg a mandaloriai is, de most hiánypótlásként épp a Lostot darálom.

– Bár az írók között nem kifejezetten szokás erről beszélni, de mégis úgy tapasztalom, hogy sokaknál igen nagy szerepe van a zenének. Te szoktál-e zenét hallgatni, akár írás közben, és ha igen, miféléket?

– Szoktam, rengetegfélét, csaknem mindenevő vagyok. Régen főleg rockban nyomultam, de azóta változott az ízlésem, és rájöttem, hogy nincs értelme a zenében sem egyetlen stílusra korlátozni magam. A lényeg, hogy gyors legyen és ütős, ami akciójelenetnél kimondottan jól jön.

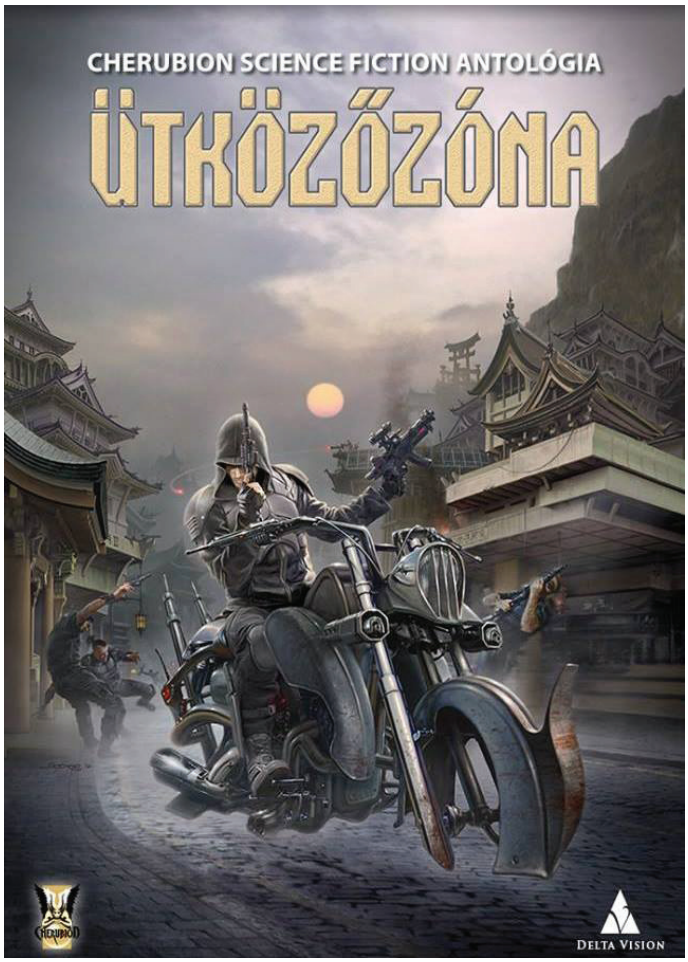

– Jól tudom, hogy a most már hivatalos írói álnevednek köze van egy híres zenészhez?

– Igen, a J. Morrison az egyik kedven énekesemtől Jim Morrisontól vettem kölcsön, a Patrickot meg a fiamtól.

– Volt-e befolyással a későbbi megjelenéseidre a nálunk történt publikáció? Egyáltalán, hogyan folytatódott az irodalmi karriered, a tanulmányaid a Lidércfény mellett, után?

– Végül is minden befolyással van mindenre, és Ida révén közvetlen összefüggés is felmutatható. Irodalmi karrierem, már ha van egyáltalán ilyenem, a rengeteg pályázatozásnak köszönhető, amiben Ida elég sokat segített nekem. Illetve, akik felfigyeltek rá, hogy ez a Bukros mindenhol ott nyomul, és egy kicsit a szárnyuk alá vettek. Szélesi Sándor és Fonyódi Tibor is sokat segített, majd végül Nemes István személyében egy igazán nagyszerű mentorra akadtam.

– Számos publikációd van már. Ha a moly.hu-s listát nézem, ott 21 antológia és 3 regény van felsorolva. Az antológiákba pályázatok útján kerültél inkább, vagy volt személyes felkérés is?

– Volt, amibe pályázatok révén, akadt, amibe felkérésre írtam. És azért abban a felsorolásban sok minden benne sincs, pl a simagöröngyösi zombiapokalipszis, vagy az Axl Olafson írói álnéven írt ifjúsági fantasym sem.

– Ha jól tudom, az önálló regényeid kiadói felkérésre születtek. Mi hozta meg ezt az áttörést, örültél-e neki?

– Nos, az Ütközőzóna eredetileg MU-ba készült, de ott nem aratott osztatlan elismerést, így átkerült Nemes Istvánhoz, aki zöld utat adott neki, miután világfüggetlenítettem. Az ifjúsági sci-fi regényeim kiadói felkérésre születtek a Főnix Könyvműhelynél, és mivel egy sorozat részei még várhatóak folytatások abban is. Az áttörést a kitartás hozta meg, illetve az a képesség, hogy tudok olyan művet alkotni, amilyet kérnek tőlem, és természetesen nagyon örültem.

– A regényeid közül melyiket írtad meg a legkönnyebben, és melyiket volt nehéz összehozni? Milyen problémákba ütköztél akár te magad, akár bétaolvasók, akár az adott kiadó szerkesztője által adott visszajelzések során?

– Meglepő módon a Holló Hatalmában-t a Nostradamus Levelei sorozat első részét, pedig annak előtte sohasem írtam ifjúsági sci-fit. Az Ütközőzóna irtó nehéz volt, különösen, amíg utat talált a megfelelő kiadóhoz, ami megírással együtt majd négy évbe került. Igazából nem ütköztem komolyabb problémába, az egyik helyen nem tetszett a másik helyen meg igen. Ha mondták, mit javítsak ki, én mindig kijavítottam, mert számomra a szerkesztő szava szentírás.

– Az Ütközőzóna című regényed, mint említetted is, eredetileg a Mysteriuos Universe-hez készült. Végül miért nem ebben az univerzumban jelent meg?

– Ez egy jó kérdés, máig sem tudom pontosan, egyszerűen csak annyi jött át, hogy nem jött be a kiadóvezetőnek. Ez viszont pont elég ahhoz, hogy kútba essen egy megjelenés.

– A megjelent regényeid könyvborítóinak munkálataiba volt-e beleszólásod, vagy a kiadó / grafikus döntötte el, milyenek legyenek? Egyáltalán, van-e, volt-e rálátásod arra, hogyan készültek?

– Nem igazán szóltam bele a grafikus személyének a kiválasztásába, nyilván nem is értek hozzá, és minden kiadónak vannak jól bevált szakemberei. Szerintem tök jó borítókat kaptak a műveim, én legalábbis nagyon elégedett vagyok velük. Az Ütközőzónánál mondjuk konkrétan megkérdezték van-e valami elképzelésem, én meg mondtam, hogy király lenne, ha a főkarakter egy antigravitációs motoron repesztene rajta, és ezt Szendrei Tibor tökéletesen meg is valósította.

– Egyébként írtál MU-s novellát is, Mickey Longgal közösen, ami Az oligarcha vérvonala című antológiában jelent meg.

– Igen az Oligarcha vérvonala antológiában, amiben a címadó novella is az enyém. Nem tudom, lehet novellafronton jobb voltam MU-ban, mint a regények terepén.

– Mennyire vagy részese hazai irodalmi életnek? Gondolok itt találkozókra, előadásokra, könyvbemutatókra, könyvvásárokra, könyvhetekre.

– Hát, eléggé hektikusan, sosem gyötört az a nagy szereplési vágy, én inkább a zárkózottabb írói típushoz tartozom. Azért könyvhéten meg könyvfesztiválon általában elő szoktam fordulni.

– Hogy van időd ennyit írni? Ugye szokták mondani, hogy mindenkinek arra van ideje, amire akarja, hogy legyen, de ez sajnos nem mindig realitás – akár teljesen független okok miatt is borulhat az ember időbeosztása.

– Jó munkahelyem van, egy mélygarázsban dolgozom, lírai magányban, ahol optimális estben csak időnként szakítják meg az alkotói folyamatokat (már amikor vannak ilyenek) a bérletesek, hogy befizessék a bérleti díjat.

– Egyébként az írás átváltott-e a kezdeti hobbiból munkává? Vagy Magyarországon még mindig csak az tud megélni ebből, akinek havonta kijön egy regénye? :-)

– Olyan téren munkává vált, hogy belassultam, mivel főként megrendelésre írok, és azért az úgy nehezebb, mint csak írni, ami jönni akar. Olyan téren viszont egyáltalán nem, hogy ebből bármilyen szinten meg tudnék élni.

– Facebook posztjaid között tallózva szoktam látni, hogy megosztasz testépítéssel, egészséges életmóddal kapcsolatos bejegyzéseket. Ezt, csak mint a téma iránt érdeklődő teszed, vagy konkrétan is jársz edzésekre?

– Természetesen edzek is. Negyvenhárom éves korom környékén életmódot váltottam, két évre még a cigit is sikerült leraknom (amit egyébként most újra erősen fontolgatok), és azért, hogy ne váljak Jabbává, gyúrni kezdtem. Utána egy-két évvel funkcionális edzésre és küzdősportokra váltottam. Először wing chunoztam, jelenleg a kick boxban találok kikapcsolódást.

– Miért tartod fontosnak az egészséges életmódot? Mennyire nehéz vagy épp könnyű megvalósítani?

– Nagyon fontosnak tartom, főleg a testmozgást, ami segít megőrizni a fiatalságot, és megnöveli az állóképességet. Lehet bárki gazdag vagy befolyásos, de ha nincs hozzá egészsége, a hajára kenheti az egészét. Mindennek elengedhetetlen része a táplálkozás, és ott azért akadnak nehézségek, mert nem mindig könnyű tartani, hogy az ember lehetőleg tisztán étkezzen.

– Ha van szabadidőd, mivel szoktad tölteni?

– Sport, sport és sport, mi más?

– Hogyan tovább? Mik a rövid- és hosszútávú terveid az irodalmi élet rögös labirintusában?

– A rögös labirintus csodás kép. Mindenképp szeretném megírni legkésőbb tavaszra az Ütközőzóna folytatását. Utána lehet, kiugrok kicsit a sci-fi zsánerből, és írok egy jó kis krimit. Aztán írni kéne végre egy újabb részt a Nostradamus leveleibe is. A többi még elég körvonalazatlan, majd kialakul.

– A szerkesztőség nevében köszönöm, hogy kötélnek álltál, és interjúsorozatunkban téged is bemutathattunk! Ezúton is további sikeres irodalmi munkát kívánok!

– Köszönöm szépen a lehetőséget, és mindenkinek boldog új évet kívánok!

Meda W. Dark

A cseresznyefa árnyékában

A Pennát a kézbe! c. blog gyakorlati feladatára írtam.

Kora áprilisban járt az idő. Japánban, Okinavában az emberek a Jaedake cseresznyevirágzás fesztiváljára készülődtek. Szerettem ezt az időszakot, a tavaszt, a napfényt, a meleget. Titokban vártam is az ünnepséget, mert Hirosanra gondoltam. Egész áldott nap.

Megdobogtatta a szívemet, amióta először megláttam az osztályteremben. Fekete, rövidre nyírt haját bezselézte, testére tapadó, kék pólója alatt pedig jól kivehetőek voltak izmai. A szeme kék színű volt, ami Japánban ritkaszámba ment. A kisugárzása elvarázsolt. Hanyag testtartással állt, fél vállán lógott az iskolatáska. Új fiúként mutatták be aznap, és hamar beilleszkedett közénk. Kedveltem laza stílusát, humorát, figyelmességét. A lányok körében hamar népszerűségre tett szert. Tudtam, hogy csak egy szürke kisegér vagyok közöttük, mégis reménykedtem, és érzelmeket tápláltam iránta, bár tudtam, hogy reménytelen eset vagyok.

Teltek a napok, és azt sem tudtam, hogyan kezdeményezhetnék kapcsolatot. Gyötrődtem, sokszor álmatlanul forgolódtam az ágyban, és őrá gondoltam. Aztán egyik nap az iskolában összeszedtem minden bátorságomat, és odamentem hozzá. Elpirulva, tétován álltam előtte, éppen egyedül volt.

– Hiro-san… szeretném, ha eljönnél velem a Jaedake ünnepségre.

Éreztem, amint felgyülemlik körülöttünk a feszültség, de legalább megtettem az első lépést. Egy kicsit ugyan határozatlanabbul hangzott a hangom, mint ahogy szerettem volna, és remegtem idegességemben, de meg kellett tennem.

– Kozakure-chan, szívesen elmegyek – mondta, miközben rám nézett és mosolygott.

– Köszönöm – behunyt szemmel hajoltam meg előtte.

Alig akartam hinni a füleimnek, de örültem, hogy végre Hiro-sannal lehetek. Megbeszéltük, hogy másnap délután találkozunk az iskola előtt és onnan indulunk tovább.

A szüleim otthon nem értették, mi bajom van, mert úgy éreztem magam, mintha kicseréltek volna. A világ megváltozott körülöttem, már nem láttam semmit sem olyan szürkének és egyhangúnak. Azt hiszem, igazán élni csak attól a perctől kezdve kezdtem el, amikor kezdeményezve Hiro-san elé álltam.

A közös vacsora után bezárkóztam a szobámba, hogy megírjam a házi feladatomat. Szokásom volt hamarabb letudni, mintsem az utolsó pillanatokra hagyni, mert így több szabadidőmet élvezhettem. Amíg a matekkal bíbelődtem, a tekintetem a nagymamám fényképére meredt. Ott tartottam az íróasztalom tetején. Emlékek és fájdalom járt át. Egy éve, hogy elment közülünk. Amint figyeltem mosolyra fakadt arcát, eszembe jutott egy vasárnap délután, amikor nála tartózkodtam. Éppen rám vigyázott, mert a szüleim részt vettek egy fontos tárgyaláson. A nagymamám akkor mesélte el nekem, hogy ismerte meg a férjét. Okinavában úgy tartják, hogy a városban létezik egy cseresznyefa, aminek varázsereje van. Ott kérte meg a nagyapám a nagyanyám kezét.

Mielőtt visszatértem volna a házi feladatomra, eltökéltem magamban, hogy Hiro-sannal odamegyünk a fa alá, és megkérdem, mit érez irántam. Késő este volt, mire aludni tértem. Az izgalomtól alig jött álom a szememre. Úgy hajnaltájban sikerült csak valamelyest elaludnom.

Másnap a legjobb formámat akartam hozni. Ébredés után idegesen válogattam a ruhatáramban, és nehezen tudtam dönteni. Végül is egy kényelmesebb, vidámabb szerelés mellett állapodtam meg.

Hiro-san engem várt a megbeszélt helyen. Felém intett és elmosolyodott. Fülig pirultam, amikor odaérkeztem hozzá.

– Jó napot, Kozakure-chan. Indulhatunk?

– Igen – mondtam határozottan. – Köszönöm, hogy eljöttél.

Az ünnepségen nagyon sokan vettek részt, néhányan kimonóban jelentek meg. Bántam, hogy nem a nagymamámtól örökölt kimonóban mentem, amit általában csak otthon vettem fel. Az egyik standnál fogtunk aranyhalat, és Hiro-san nekem adta a nyereményt, egy plüss szívpárnát. Lassan leszállt a szürkület, a standok mellett lampionok világítottak. Magam sem tudom, hogy miért, de megfogtam Hiro-san kezét. Éreztem, ahogy elönt a forróság, és pírrózsák jelentek meg az arcomon.

– Szeretnék elmenni veled a cseresznyefához… – nyögtem.

– Örömmel, Kozakure-chan – mosolygott.

Megszorította finoman a kezemet, mintegy viszonozva kézfogásomat. A tömegen keresztül maga után húzott egészen addig, amíg el nem értük a cseresznyefát. Eszembe jutott megint a nagymamám. Kellemes érzések kerítettek hatalmukba. Megálltunk a fa alatt. Attól féltem, hogy olyan hangosan ver a szívem, hogy Hiro-san is meghallja.

– Hiro-san, én… – Hiro-san a számra tette ujját, mintegy belém fojtotta a szót.

– Köszönöm.

Hiro-san közel húzott magához és a számra tapasztotta száját. A csók úgy ért, mint a villámcsapás. Kellemes bizsergés futott végig a gerincemen. Amikor kinyitottam a szemem, Hiro-san alakja átlátszóvá vált.

– Köszönöm, hogy szeretsz. Megtörted az átkot.

Az alakja ekkor teljesen megváltozott, egy cseresznyefacsemete lett belőle. Az arcomról potyogtak a könnyek. Nem értettem semmit, de a csemetét elültettem. Bár Hiro-san nem lett a férjem, ennek ellenére szerettem a fát, és mindig ápoltam, gondoztam. Talán lehet, hogyha minden cseresznyefa emberré változna, akkor több tiszteletet, törődést kapnának. Ezért nem szabad bántani a természetet. A szeretet az, ami nemcsak megtöri az átkokat, hanem újra szívet ad az embereknek.

Gaven

Dargor harcosai

Szél fújt, és porhó szállt a levegőben. A hegy oldalában lévő várost fal vette körül, egy szabálytalan félkört formázott háttal a hegy függőleges sziklafalának. A falon belül kisebb-nagyobb faházak álltak egyenetlen elhelyezkedésben, majd egy belsőfal és ezen belül egy nagyobb kőépület, ez inkább hosszúkás téglalap alakú volt, az egyik végében egy toronnyal. A város utcáit láthatóan vastagon belepte a hó, a kéményekből felszálló füstöt a szél azonnal széthordta a levegőben. Az idő különben napsütéses lehetett volna, ha a szél által keltett hófúvások nem vakították volna a szemet és nem vetettek volna árnyékot a hegyoldalra. A városban nem látszott semmi mozgás, legalábbis a hágóból nézve, a városba vezető út sem volt kivehető, a hó betemette. Csak két őrtoronyféle épület jelezte valahol a hágó és a város között félúton, hogy merre érdemes keresni.

A hágóban egy köpenyes alak állt, gyalog volt, csuklyája felhajtva, arca előtt kendő, szorosan köpenyébe burkolózva csak két élettel teli szem jelezte, hogy élő ember és nem valamifajta szellem. Miután alaposan végignézett a városon, lassan elindult a hóban a város irányába. A mély hóban lassan haladt, majd egy órába telt, míg a hágóból a tornyokhoz ért. A tornyok tövében négy megtermett harcos strázsált, hosszú, befont szakálluk lengett a szélben. Medvebőrökbe öltöztek, fejükön sisakot viseltek. A medvebőrök alól – amit igen hanyagul hordtak –, pikkelypáncél kandikált ki, kezükben pedig valóban hatalmas csatabárdokat tartottak. Furcsán és gyanakodva figyelték a feléjük közeledő alacsony, törékenynek tűnő alakot.

Végül odaért hozzájuk, meghajolt, azok viszonzásul felemelték jobb kezüket. Majd az egyik intett, hogy kezdje a mondandóját.

– Üdv nektek, Dargor harcosai! Fontos üzenetet hozok vezéreteknek, de csak személyesen neki adhatom át.

Az őrök egymásra néztek, majd parancsnokuk így szólt:

– Rendben, asszony, tovább mehetsz, egy asszonyállat úgysem tehet kárt bennünk.

Kitral normális körülmények között megölte volna azt, aki asszonyállatnak nevezi, de most nem tehette, ahhoz küldetése túlságosan fontos volt, azon kívül pedig tudta, hogy Dargorban az asszonyállat megnevezés még aránylag kulturált megszólításnak is számít.

Két őr kíséretében Kitral eljutott a kapuig, itt újabb őrök álltak, igaz, ezek már lemezpáncélt viseltek. A tornyoktól idáig szintén nagyjából egy óra telhetett el, a szél alábbhagyott, és az időjárás csendes hóesésre váltott. Az eddigi kísérői elhagyták és egy új kísérte be a kapun. Ez igen gondosan faragott volt, elsősorban vizet szimbolizáló hullám- és spirálmintákkal és fenyőerdők képeivel. Az egyik kapuőr felkiáltott a kapuházba, mire a kapuszárnyak nyikorogva, kattogva kinyíltak, és ők bementek.

A kapu előtti téren nagy, fehér kőoroszlán nézett szembe a belépőkkel. Kitral miközben elhaladt a kőoroszlán mellett, meglátta, hogy a szájában egy levágott fej díszeleg, mely elég frissnek látszott.

– Az a fej kié volt? – érdeklődött Kitral.

– Az egy tűzmágus kutyáé volt, a nyomorult azt hitte, hogy majd ő megtöri az erőnket! – válaszolta a kísérő mély megvetéssel és köpött is egyet a fej irányába. – Őt is és a seregét is lemészároltuk.

– Ez mikor történt? – kérdezte meglepve Kitral. – Hiszen a tűzmágusok mostanában biztosan nem küldtek sereget ennyire északra.

– Vagy háromszáz éve volt ez már, amikor a tűzmágusok uralmuk alá hajtották észak kis embereit. De a Viharok és a Mennydörgés, a Háború, a Sárkányok és a Hideg istene. Norrs megtiltotta neki, hogy megrohadjon! Így hát nem is rohad meg – magyarázta kísérője, persze vallási kötelességének megfelelően teli torokból üvöltve Kitral fülébe az istenéről szóló részt. Aztán Kitral megrettent arckifejezését látva hozzátette: – Ti kisemberek olyan ijedősek és törékenyek vagytok, azt sem bírjátok, ha egy picit hangosabban beszélünk.

Ahogy tovább haladtak, beértek a város egyik fő utcájára, két oldalt nagy kőalapokra épült házak vették őket körül legtöbbször emelettel, mind csodálatosan gazdagon és aprólékosan faragott díszítéssel. Erdők, hegyek, tengerek, csaták, sárkányok, más állatok, a céhek falán pedig az adott mesterségre jellemző jelenetek elevenedtek meg.

Ezen túl is a város csupa mozgás, harcosok, mesterek és asszonyok folytatták mindennapi életüket. Az idegeneket egyből ki lehetett szúrni annak ellenére, hogy nagyon kevesen voltak, főleg kereskedők délről, azonban mindannyian sokkal alacsonyabbak voltak a dargoriaknál.

Kitral is úgy találta, hogy még a házak között és az utcán játszó, segédkező gyerekek is megtermettebbek, mint ő.

– Hogyhogy nem fagynak halálra? – kérdezte értetlenül a sokszor félmeztelenül rohangászó fiúkra utalva, hiszen még jégmágusként is érezte a hideget.

– Már hogy fagynának! Ha mozognak, az pótolja az elvesztett meleget. Harcosok lesznek, a hideg elviselése olyan kell, legyen nekik, mint ahogy a sas repül vagy a narvál úszik a tengerben – válaszolta a harcos.

Az is feltűnt a máguslánynak, hogy sok gyanakvó pillantás kíséri őt, és a többi idegent egyaránt. Ezen nem lepődött meg, Dargor nagyemberei zárkózottak, veszélyesek és nehéz természetűek, emiatt meg persze a sokak részéről elviselhetetlen hideg miatt kevés erre az idegen.

Nemsokára kiértek az utca végére, itt a szintben megemelt belsőfal és a külsőváros házai között széles sáv futott látszólag faltól falig. Ez volt a város piaca, itt lehetett a legtöbb idegent látni és állandóan nagy volt az élet. Az utca vonalától kicsivel jobbra egy lépcső vezetett fel az egyik belső kapuhoz. A kapun belépve egy nagy, szellősen beépített udvarra értek, jobbra egy nagyobb, emelettel is rendelkező hosszúház állt egy méretes tábla tanulsága szerint ez volt:

„DARGOR HATALMAS ÉS HOSSZÚSZAKÁLLÚ TÜRELMES BESZÉDŰ LEGYŐZHETETLEN ÉS SZENT HARCOSAINAK LEGYŐZHETETLEN ÉS FENSÉGES, SZENT TESTVÉRIES SZÖVETSÉGE rendháza.

Bal oldalt pedig még egy őrháznak látszó épület volt feltűnő. Ezeken kívül csak néhány kisebb ház, Norrs isten, és Opornak, a nagy dargori harcosnak a szobra.

Középen állt az a tornyos épület, melyet már a hágóból is egyértelműen ki lehetett venni. Ez úgyszintén egy megemelt alapzatra épült, az összes eddigi épülettől eltérően csak nagyon szerényen volt díszítve. Egyik szárnyon emelete is volt, sarkában a toronnyal, míg a baloldalon a nagyobb, magas ablakokból ítélve egy csarnok tartozott hozzá.

Kitral ezekre csak kevés figyelmet fordított, mert megakadt a szeme azon a nagyjából tucatnyi meztelen férfin, akik fél lábon állva kezeiknél kötéllel kifeszítve, rezzenéstelen arccal tűrték,

ahogy egy-egy harcos kisebb rönknek is beillő doronggal verte őket. A máguslány csodálkozva nézett kísérőjére.

– Ez a harcossá avatás első szakasza, ha végigcsinálják, harcosok lesznek, joguk lesz szakállt viselni. De ez nem nőkre vagy idegenekre tartozó dolog. Elégedj meg ennyivel! – mondta.

A tornyos udvarház egyik oldalsó bejáratához mentek, a nagy, kétszárnyú ajtó előtt három őr állt fényesen páncélozva, pajzsukon csakúgy, mint az ajtón, fehér oroszlánfej karddal és lándzsával.

– A kisember azt mondja, hogy a királynak hozott üzenetet – kezdte a kísérő.

– Mégis miféle üzenetet? – kérdezte az ajtónállók parancsnoka furcsán méregetve Kitralt.

– Csak a vezéreteknek adhatom át, így szól a megbízásom – vágta rá Kitral, mire az őrparancsnok szemében őszinte csodálkozás jelent meg, amit viszont ő nem tudott hova tenni.

A nagyember lehajolt hozzá, és még alaposabban végigmérte. Kit állta a tekintetét, és mélyen a dargori szemébe nézett, abban zavarodottságot látott, de úgy érezte, nem az üzenet átadásának kérdése okozza.

– Nem bánom, bemehet, de várnia kell majd egy kicsit – mondta mély hangján.

Belépve Kitralt egy kisebb helyiségbe vezették, ahol egy nő megmotozta, át kellett adnia ívelt pengéjű tőrét. Ezután átvezették a nagyterembe és magára hagyták. Itt a padlót végig gyönyörűen faragott minták borították, melyek összefutottak a falról érkező mintákkal, melyek mintha viharokat formáztak volna és a trón körül egyesültek, illetve a nagy trón mellett egy kisebb trónhoz is tartottak, így a falakon lévő faragás aszimmetrikus volt. Talán valamilyen hatalmi vagy vallási jelentősége volt ennek, Kitral nem volt benne biztos.

A terem padlóján lévő faragványok egyik oldalt, mint a tűz, másfelől, mint a víz, középen pedig mintha nyomok lettek volna, először kis kezek és kis nyomok, majd lábnyomok, végül a lábnyomok közti távolság csökkent és kis mélyedések is megjelentek a lépések között, a három motívum legvégül egy-egy körben futott össze a trónusok előtt.

A középső kör az egyszerű embereké, hisz a nyomok is az ember életszakaszait jelképezték, a baloldali kör pedig a tűzmágusok követeinek volt fenntartva. Kitral némi gondolkodás után belépett a Jég körébe jobboldalt.

A teremben teljesen csönd volt, csak a kinti szelet lehetett hallani. Kitral igyekezett átgondolni a feladatát, most keménynek kell lennie. Meg kell mutatnia, milyen egy igazi jégmágus, akkor is, ha rettenetesen izgul. Még sosem bíztak rá ilyen jelentőségű feladatot.

Néhány perc telt el így csöndben, majd lépések zajára lett figyelmes, oldalsó ajtókon át néhány őr lépett be a csarnokba és megálltak a terem kijáratainál. Kisvártatva egy, az eddig látottakhoz hasonló, nagyon magas és izmos ember jött be egy hátsó ajtón keresztül. Szakálla több fonatba foglalva egészen a hasáig ért, nem hordott díszes ruhákat, csak egyszerű, minden minta és díszítés nélküli szürke inget és vadásznadrágot, nyugodt léptekkel odasétált a trónhoz, és Kitralra ügyet sem vetve leült, őt még az előbbi őrparancsnok követte, aki a trón mögött állt meg, levéve sisakját. Kitral most jobban megnézte magának, ez idősebb volt, mint a király, akit olyan harminc-harmincöt évesnek vélt, a szakállába már itt-ott ősz szálak keveredtek, látszott rajta, hogy sokat tapasztalt valaki, és hogy kora ellenére tökéletes erőnlétnek örvend.

Végül a király Kitralra nézett, és mikor megértette, hogy tudatosan áll ott, ahol, arca elkomorodott.

– Üdv neked, mágusnő! Több mint négyszáz éve nem láttunk élőt a fajtádból! Néhány hete mégis arról kaptunk hírt, hogy jégmágusok tűntek fel az északi városokban, de nem hittünk a híreknek. Én Londaren király vagyok, minden északi nagyember királya! Mondd el, miért jöttél, és valóban jégmágus vagy-e?

Kitral kissé meghajolt, aztán a királyra nézett nagy levegőt véve, és így szólt:

– Felség! Én ronori Kitral vagyok, jégmágus idéző! Az én számmal a Nagymester szól – kezdte nyugodtan, majd felkiáltott. – Király! Idézd emlékezetedbe őseid hatalmát és dicsőségét! Egykor minden föld nektek szolgált az Vráb parttól az örök jégig, nyugatra pedig az istenek szigetéig! A hajóitok Luvozában és a Nyugati Zöldparton kötöttek ki! Harcosaitok a világ minden részén vadságukról és erőtökről adtak példát! Tiétek volt az Óceán, tőletek félt mindenki, tigrisbálna foggal és fehér tigris prémmel jártatok. Opor velünk szövetségben felvéste neveteket a Tűztorony kapujára!

Ma viszont már nem jártok ki az Óceánra, csak a saját vizeiteken és a Jeges-tengeren hajóztok! Világhíres harcosaitok egyszerű zsoldosok lettek! Elveszett a birodalmatok nagysága! A tűzmágusok az őshazátok földjéből is képesek voltak egy darabot kiszakítani! Erre még a Gron fekete mágusok sem voltak képesek! Elvesztettétek hatalmatok, szégyen települ őseitek nevére! Elveszett a dicsőségetek!

A Jégmágusok rendje négyszáz éve egyenlőtlen küzdelemben elbukott a pokolfajzatokkal vívott háborúban! De visszatértünk, újraépítjük birodalmunkat, egyensúlyt teremtünk a világban. Idézzük fel régi szövetségünket, és küzdjünk meg együtt a közös ellenségünkkel! Ezt parancsolja a becsület, a hűség és a bölcs belátás! Ha mellénk álltok, hatalmatok nagyobb lesz, mint azelőtt, visszaszerzitek majd egykori földjeiteket! Nem gyalázza majd Tűzmágus megszállás a szent helyeiteket, hazátokat!

Méltók lehettek őseitek nevére, megmutathatjátok, hogy ti sem vagytok alávalóbbak náluk! Utódaitokra már egy helyreállított birodalmat hagyhattok! Harcosok vagytok, nem csak halászok és vadászok! Döntsetek hát úgy, ahogy dargori harcosokhoz illik és válasszátok a háborút! Ezt kívánja a szövetségesi hűség és a becsület! – fejezte be Kitral fejet hajtva Londaren előtt.

– Szép beszéd volt, mágus. Sok igazat szóltál. De nemet kell, mondjak! Mi vagyunk északon az utolsó szabad nép! Ez minden évben kemény harcokba és sok vérbe kerül! Kevesen vagyunk. Ha tényleg visszatértetek, és megöltetek néhány kormányzót, az nem változtat semmin. Földeket ígérsz, úgy beszélsz, mintha csak akarni kellene a Tűz vesztét! Ha… – folytatta volna a Király, de Kitral közbe vágott.

– Megrongáltunk a Tűz északi flottájából legalább harminc hajót! Ezzel lehetőséget adtunk nektek, hogy kitörjetek az Óceánra, ahol már csaknem száz éve nem járt nagyobb hajórajotok!

– Kutya! Hogy mersz urunk szavába vágni! – kiáltott az egyik őr, de a parancsnok és a király is leintette.

– Akkor is nemet kell, mondjak, egy ilyen lehetőség csak ideig-óráig tartja gyengén a tüzet. Már egy hónap múlva pótolva lesznek a hajók, ez szinte biztos – felelte a király komor hangon.

– A Nagymester számított rá, hogy így fogsz felelni. Ha így tesztek, akkor eltávolítjuk a Jégmágusok áldását népetekről, és megszűnik a Tűzmágia elleni védelmetek. Hiába vagytok a legvitézebbek, egy ilyen előny elvesztésébe belepusztultok! – felelte Kitral fenyegetően, Londaren arcán az elfojtott dühös indulat jelent meg, a sarokba szorított vadállat dühe.

– Figyelmeztetlek, király, hogy ha nem térnék vissza, a Nagymester, akkor is eltávolítja a varázslatunkat, mert azt kell hinnie, hogy bántódás ért – mondta Kitral kárörvendően, úgy érezte, jól kezeli a helyzetet. Élvezte a király arcára kiülő belső vívódás jeleit.

Ebből csak az zökkentette ki, amikor találkozott a tekintete az őrparancsnokéval, egész eddig a szakállát húzogatta és őt nézte, mintha csak vizsgálná vagy próbálna visszaemlékezni valamire.

– Mégis mit vártok tőlünk, ha mellétek állnánk? Egyedül nem tudjuk, és nem is akarjuk megnyerni nektek a háborút! – szólalt meg végül a király.

– A Nagymester – itt hangja megakadt egy pillanatra, mert túlságosan is a parancsnokra figyelt az előbb – egyelőre nem kér tőletek mást, csak a hűséget. Majd, ha készen állunk, akkor hívunk harcba titeket is. Megdöntjük a tűzimádók hatalmát! Visszakapjátok az Arzog félszigetet, és a tűzmágusok által tőletek elragadott területeket. Talán még többet is – Kitral úgy érezte, a király most már beadja a derekát, örült, hogy ilyen könnyen sikerül rávennie az alkura, csak a harcos viselkedése zavarta már egy kicsit.

– Öntelt hangon beszélsz, mintha már le is győztétek volna őket! Pedig még mindig a Tűz az úr a fél világon, a másik fele pedig a szolgája! Mágiavédelem nélkül is megleszünk. A harcosaink bátrak és erényekben teljesek, éppen ezért kerüljük a gőgös viselkedést és az önhittséget! Ha a biztos halálba akartok rohanni, tessék! De Dargor nem tart veletek! – dörögte a király fölényes nagysággal, Kitral kénytelen volt elismerni magában, hogy valóban felséges alkat, aki uralkodásra termett.

– Kérlek, felség, ne kényszeríts arra, hogy olyat kelljen tennem, ami kényszerhelyzetbe sodor mindkettőnket! Helyesebb lenne, ha egyetértéssel válnátok a szövetségeseinké, és nem kényszer hatására – válaszolta mérsékelt nyugodt hangon, önmagát is meglepve, hogy egykori utcagyerek létére milyen szépen bánik a szavakkal.

– Mintha csak egy ronori szónok beszélne – szólt elismerősen a király. – A válaszom nem fog változni, felesleges fenyegetned.

– Nagyúr vagy, a szavad parancs nekem – szólt Kitral, és ismét enyhén meghajolt, aztán így folytatta:

– Akkor Tandron Istene, a Holdúrnő, Norrs, a ti istenetek, a tizennyolc ronori isten és minden szellemek előtt kihívom a legjobb harcosodat párbajra. Ha győzök, mellénk kell állnotok! Ha vesztek, a Jég áldása rajtatok marad, és senki sem háborgat titeket. De nem fogtok részesülni majd győzelmünk gyümölcseiből sem!

– Nevetséges ajánlat, ha megölünk téged, eltávolítják rólunk a varázslatot! – felelte dühösen a király.

– Csak nem féltek kiállni egy nő ellen? Ne keress tovább kifogásokat! Még ma üzenek a rendemnek a párviadalról, estére térkapuval ideér egy megfigyelő. Aztán megvívhatunk! Persze csak akkor, ha van még bátorság és erő Dargor harcosaiban! Vagy tán olyan gyengévé és puhákká váltatok volna, mint amilyennek a délieket tartottátok mindig? A fehér oroszlánból, úgy látszik, mára csak egy fehér macska maradt, ami csak bosszús nyávogásra képes üvöltés helyett! Gyerekkoromban ettünk ilyen fogatlan, harcképtelen macskákat Ronorban a nincstelenek között! – gyalázta őket Nitrandiel egyre jobban belemelegedve.

– Ribanc! – kiáltotta az egyik őr.

– Királyom, engedd, hogy kitépjem a belét! – ordította egy másik, Kitral csak mosolygott ezen.

– Elég! – kiabálta a parancsnok, mire csend lett, most mindenki a királyt nézte, egy ilyen kihívást, főleg ilyen sértések után halálos bűn és az egész népre érvényes örökös szégyen lett volna visszautasítani a dargori törvények szerint

– A legjobb harcosom küzd majd meg veled, a koponyádból pedig ivókupa készül majd! Valamelyik gyereknek jó lesz tejet inni! – csapott a trónra öklével Londaren, Kitral erre önkéntelenül is hangosan felnevetett, a kezét kellett a szája elé tartania, hogy elcsendesítse magát.

– Máris üzenek a rendemnek a párbajról – mondta végül határozott hangon.

– Tégy úgy! Addig is, ha csak holnap tépheti ki a szíved a harcosunk, elszállásolunk Hardarnál és családjánál. A párbajig a királyi szavam és az ő családja garantálja a biztonságodat – fejezte be Londaren és távozott.

– Igenis, felség! – lépett elő az őrparancsnok, és Kit felé indult, közben a többi őr elhagyta a termet. – Ronori Kitral, az én nevem Hardar, a király testőreinek egyik parancsnoka vagyok. Kövess, kérlek, ma éjszakára a vendégem leszel – mondta szívélyes hangon a nagyember, Kitral követte, először abba kicsiny helyiségbe, ahol Kitralt megmotozták, most visszakapta a tőrét, és felrajzolhatta a megfelelő varázsjeleket az üzenete elküldéséhez. Ez legalább két óráját emésztette fel, majd egy nála lévő kék kristályt helyezett az egész közepére és így sikerült célba juttatni azt. A válasz valamivel hamarabb megérkezett. Miszerint előre láthatólag másnap kora délután érkezik majd Grenek jégvívó a Nagymester belegyezésével egyetemben.

Kitralt alkalmi vendéglátója kikísérte a király házából.

– Ha jól emlékszem, délen úgy szokás, hogy ha a vendég azt szeretné, a házigazda megmutatja neki a várost. Meg akarod nézni? – kérdezte Hardar meglepően kedves, közvetlen hangon.

– Az egyik főutcán jöttem fel. Hallottam, hogy a néped nagyon szép faragóművészettel rendelkezik, de amit az ottani falakon láttam, felülmúlt minden várakozást. Annyira élőek, valóságosak – lelkendezett Kitral. – Hogyan lehetséges, hogy egy ilyen harcos népnek, mint a tiétek, ilyen alkotásai legyenek?

– Szívesen mesélek róluk, és megmutatom a legszebbeket – ajánlotta fel Hardar.

– Az nagyszerű lenne – örvendezett Kit.

– Akkor hát induljunk! Az első, amit mutatni fogok, nincs messze, pár utcányira arra – mutatott a külső kapu irányába a férfi.

Egy lépcső oldalához vezette Kitralt, ahol egy nagy férfialak küzdött seregnyi kis emberrel. Bámulatos munka volt, a sereg minden tagjának egyedi arca, eltérő felszerelése, csapatonként egyedi jelképet, címert hordtak a pajzsukon, a dargori szakálla és haja szálanként kivehető volt. Ezen túl is az egész tele volt mozgással, olyan volt, mintha valóban egy pillanat változott volna kővé.

– Ez Opor nagy csatája Gerakk serege ellen – kommentálta Hardar. – Az idő jobb volt akkor – a háttér szélben hajladozó fáira és az eget elborító villámokra utalva. – Azok – folytatta egy pillanatig megakadva – jelképesek. Megmutatom Norrs harcát Brellel, a keleti hadistennel – és a belső város főkapujához vezette, ettől balra magára a városfalra volt felvésve.

– Azt ábrázolja, hogyan győzte le Norrst Brel tisztes, kemény csatában! Ez az egyik legszentebb emlékünk.

– Ami az istenetek vereségét ábrázolja? – csodálkozott Kitral a férfira sandítva. – Ha így történt, miért nem Brel az istenetek?

– Becsületes küzdelem volt és az istenünket nem változtathatjuk csak azért, hogy nekünk jobban tetsző történeteket mesélhessünk. Nekünk Norrs az istenünk, nincs mit tenni. Meg aztán Brel már meghalt, de mi azért tiszteljük őt, mint az istenünk derék ellenfelét.

– Ez szép tőletek és becsületes.

– Arra, jobbra pedig Opor elismeri a vereségét Gerakknak – mondta Hardar a kapu másik oldalára mutatva. – Sokan mondják ezt rólunk – reagált végül. – Mi megtartjuk az adott szót, és nem takargatjuk az igazat, de harcban gáncsolunk és hátba is támadunk, mert ez előnyös, ha ezzel együtt becsületesnek számítunk, az jó, de ha nem, az sem számít sokat. Azt hiszem, mi inkább egyenesek vagyunk, mint becsületesek, a kettő hasonló, de azért nem teljesen ugyanaz – vélekedett Hardar.

– Kevesen hinnék, hogy ilyen gondolatokat hallhat az ember egy dargori szájából – ámuldozott Kitral.

– És joggal. A legtöbben nem foglalkozunk efféle dolgokkal. Én egy kicsit különlegesebb utat jártam be déli utazásaim során, mint a többség – mondta a férfi. – Ha szeretnéd, szívesen mesélek róluk, ha hazaértünk hozzám.

Még megtekintették Opor megadását, és aztán Hardar otthonához mentek, ami az egyik fő utca végén állt, közel a belsőfalhoz, de a többi háztól egy kicsit elkülönülve. A szerkezete és a stílusa jól beleolvadt a városképbe. Az utcaszinttől megemelve kőalapra épült faház volt, gazdagon telefaragva. Kitralnak az ajtó feletti ismerős csillagkép tűnt fel, mely egyszerűségével rítt ki az épület többi részéből.

Belépve egy kisebb előtérbe jutottak néhány ládával, akasztóval, sámlival. Hardar levette a köpenyét, páncélját, fegyverkabátját és mindezt az egyik ládába tette, prémes csizmáját mellé állította, kardját pedig a falra akasztotta. Kitralnak is mutatott egy ládát, neki csak a köpenye, tőre és egy kis tarisznyája volt. Hamarabb is végzett, mint a dargori.

– Igazi jégmágushoz méltóan öltöztél – szólalt meg elismerően Hardar látva, hogy Kitral csak egy nyitott vállú ruhát hordott a köpenye alatt derékban övvel összehúzva.

Az előteret egy a bejáratihoz hasonlóan vaskos ajtó választotta el a főhelyiségtől. Ez utóbbiban megemelt padló vett körbe egy nagy kőtűzhelyt, jobb oldalán nagy asztal padokkal, elég hellyel vagy tíz ember számára. A tűzhely két oldalán oszlopok tartották az emeletet, ahova egy létrán lehetett feljutni. Kitral érdekesnek találta, hogy az oszlopfők kivételével az egész belső berendezés igen egyszerű, dísztelen.

– Miért van a Vandil nyila a bejárat fölött? – érdeklődött a lány a csillagképre utalva.

– Mert azt választottam jelvényemnek. Délen sokat hajóztam és sokat vándoroltam és a Vandil a déli utazók fontos iránytűje – mondta Hardar, ekkor a beszédre kinyílt egy hátsó ajtó és egy asszony és kettő nagyjából Kitrallal egyidős leány lépett elő, Hardar családja. Persze ők is több fejjel magasabbak voltak, mint a varázslólány, pedig a kisemberek asszonyai és lányai között Kitral nem számított alacsonynak.

– Miféle idegen koldus gyereket hoztál haza?! – kérdezte boszszúsan a felesége látva Kit szegényes ruházatát és termetét

– Nem koldus az! Hanem a király atya vendége, jégmágus! Parancsra nálunk kap szállást!

– Kitral vagyok, Ronorból származom – köszönt Nit enyhe fejhajtással.

– Ő a feleségem, Umra. Balra a nagyobbik lányom, Harga és jobbra a kisebbik, Burra – mutatta be családját Hardar, és ők is üdvözölték Nitrandielt.

Majd asztalhoz ültették, medvehússal, sajttal, kenyérrel és sörrel kínálták, Hardar maga is megvacsorázott. Kitral nem volt hozzászokva az efféle ételekhez, mert mind Ronorban, mind pedig a Jégmágusoknál csak kevés húst fogyasztottak. Ezért eléggé eltelve érezte magát az étkezés végére. Evés után Hardar mesélni kezdett.

– Biztos tudod, hogy a legtöbb dargori zsoldosként próbál hírnevet szerezni magának délen, mások kalóznak állnak, vagy testőrök lesznek, fegyvermesterek egy udvartartásban, páran arénákba mennek harcolni. Olyat is hallottam már, hogy valaki pihenésképpen beállt valahová őrnek vagy kidobó embernek. Szóval sok a lehetőség, de kevesebb szó esik arról, hogy hányan állnak be halásznak, bálnavadásznak. Dargori bányászokról, kőművesekről, ácsokról pedig alig esik szó, pedig láthattad a városon, hogy az utóbbiak mire képesek.

– Gyermekként Ronorban láttam egyszer, ahogyan Szhea templomának ajtaját cserélték ki. Négy dargori tette fel őket, akkor láttam először, milyen alkotások készülnek a kezetek alatt – mesélte Kitral.

– Nem csoda, hogy emlékezetes maradt – értett egyet a harcos. – De gondolom, inkább azért, mert dargoriakat is akkor láthattál először, és a termetük, esetleg a hírük megmozgathatta a képzeletedet.

– Van benne igazság – mosolygott Kitral. – Minden gyerek hallott a dargori harcosokról és a legendás erejükről. De kérlek, mesélj a te déli utazásaidról! – kérte a lány, miközben felállt és az egyik oszlop tövében leült egy prémre, közel a tűzhelyhez.

– Eredetileg bálnavadásznak mentem le, hamar be is álltam egy hajóra, és három idényt le is dolgoztam náluk – kezdte újra Hardar és közelebb húzódott a padon. – A tigrisbálna nagyon kemény ellenfél ám! – folytatta, mikor a szeme sarkából észrevette, ahogy a felesége tesz-vesz a konyhában, és rosszalló pillantásokat vet Kitralra, ekkor az is feltűnt neki, hogy a két lánya, akik varrtak, hitetlenkedve összesúg...

– És azután? Hogyan hagytad ott a bálavadászatot? – zökkentette vissza Kitral, akinek ezek a dolgok szintén feltűntek, de nem zavarták, sokkal jobban érdekelte Hardar története, remélte, hogy magyarázatot lel benne arra, hogy miért bámulta őt olyan furcsán délután.

– Luvozában Kollana kikötőjében megismerkedtem a ronori Laren unokájával, Ondolal.

Kitral méltánylóan bólintott.

– Egy pillanatra már azt, hittem magával a filozófussal.

– Annyira azért nem vagyok öreg! Én már csak a temetését láttam. Ondol pont oda tartott és felbérelt, hogy legyek a testőre, miután előző este cirkusz volt az egyik kikötői kocsmában, ha érted, mire gondolok – mesélte bizalmaskodó mosollyal.

– Igen, azt hiszem sejtem – kuncogott Kitral. – De akkor mégis vagy annyira öreg, hiszen akár találkozhattatok is volna.

– Így is nézhetjük a dolgot! – felelte kedélyesen, majd folytatta. – Testőrként nem sok dolgom volt. Ondolnak nem voltak ellenségei, csak sokat utazott. Megtanultam a ronori írás-olvasást, megismertem a csillagászatot, számtant, orvoslást és filozófiát. Mondhatni, hogy művelt fő lett belőlem – mondta, majd kacagott egyet a saját kijelentésén. – Az efféle dolgokat nem nekünk találták ki, ezért aztán pár év után otthagytam a szolgálatot – mondta, és mintha mi sem történt volna, dargoriról felső ronori nyelvre váltva folytatta a tovább. – Beálltam kalóznak, miután közelebbi kapcsolatba kerültem egy kalózlánnyal, aki kapitány volt, így hát miatta én is kalóz lettem. – Kitral ledöbbent azon, hogy Hardar milyen folyékonyan váltott át egyik nyelvről a másikra, és a mondat végére már értette azt is, hogy miért. Egy fél mosollyal nyugtázta a dolgot, oldalt sandítva rálátott Umra gyanakvó és értetlen arckifejezésére.

– Eleinte furcsálltam, hogy egy ilyen fiatal lány, mint ő, hogy lehet már két hajóra való kalóz vezetője, de aztán hamar bebizonyította, hogy felér a kihíváshoz. Lhisznek hívták, kiproi volt – folytatta a férfi várakozással a hangjában. Mikor látta, hogy semmi különös hatást nem váltott ki, elbizonytalanodott.

– Jól beszéled a király szavát – dicsérte Kitral, Hardar csak egy sóhajtással felelt, amire Kitral értetlen arcot vágott.

– Vele talán egy évig voltam – folytatta rövid hallgatás után Hardar. – Összehozott a sors egy zsoldos csapattal a testvéreim közül. Egy ostromnál aztán újra találkoztam Lhisszel, valami tudóst kerestek a városban, és cserébe, hogy kinyitottak nekünk egy kaput, el is hozhatták. Utoljára azt hallottam, hogy Ronorban telepedett le, miután felhagyott a kalózkodással, kevéssel az utolsó találkozásunk után.

– Valóban? – lepődött meg Kit. – Sajnos volt alkalmam sok alvilági alakot megismerni, de róla még csak nem is hallottam. – Hardar arca elkomorodott, a lány úgy vélte ebből, hogy azt remélte, hogy ismerte ezt a Lhiszt.

– Úgy tűnik, igazán nagyon fontos volt neked – mondta Kit.

– Ritkán jut már csak az eszembe. De mikor megláttalak, támadt egy különös érzésem, és mikor mondtad, hogy ronori vagy, felmerült bennem, hogy hátha volt valami közötök egymáshoz.

– Most már értem, azt hiszem. Különös dolgok ezek a megérzések – hagyta rá a lány.

– Megkérdezhetem, hogyan lettél jégmágus?

– Hét évvel ezelőtt Felondra főpapnő talált rám és egy társamra. Addig az utcán éltem.

– Egész életedben?

– Nem, kisgyermekként nem. Eberonasz és az asszonya neveltek, de azt tudtam, hogy nem ők a szüleim.

– Eberonasz? A hadvezér? – álmélkodott Hardar.

– Igen, ő – mondta halkan nagyot sóhajtva Kitral. – De aztán meghalt a maratai csatában, a tűzmágusok elleni háborúban. Akkor az utcára kerültem, mert ő nagyon szegény volt, és a társa nem akart eltartani, talán nem is tudott volna.

– Azt hinné az ember, hogy Ronor egyik leghíresebb és legsikeresebb hadvezére képes lett volna vagyont felhalmozni.

– Biztosan képes lett volna rá, de ő sosem törekedett erre. Minden őt illető jutalmat és zsákmányt az isteneknek adott, vagy a királyság szolgálatára költötte. Sokat mesélt nekem Ronor nagyságáról. Úgy gondolta, és úgy is élt, hogy az igazi ronori az ország érdekeit a sajátja elé helyezi.

– Biztosan nagyszerű ember volt. Szégyen, hogy a hazája nem segített azoknak, akik utána maradtak. Csodálkozom, hogy nincs a hangodban semmi neheztelés, düh. Pedig biztosan nehéz életed lehetett, elveszíteni az egyetlen embert, aki törődött veled és az utcán felnőni.

– Azért ez nem mindig volt így. Sokáig gyűlöltem Angrát, Eberonasz társát, amiért kitett az utcára, és rá még ma is haragszom. De Lastérna papnői, Eberonasz tanításai, és – itt egy pillanatra elakadt a szava – maga az élet is megtanított rá, hogy másképp érezzek. Rengeteg rossz dolog történt velem Ronorban, sok igazságtalanság, de jót is sokat kaptam attól a várostól és a lakóitól. Sikerült eljutnom oda, hogy egyes emberekre nehezteljek csak, és nem egy egész városra vagy az egész világra – mondta merengve. – Még a szüleimre sem haragszom, mert tudom, hogy a szegénység és az éhezés, ami azokban a háborús években volt sokaknak nem hagyott jobb választást, mint hogy kitegyék a gyereküket. Szerintem kifejezetten szerencsésen alakult a sorsom azáltal, hogy éppen Eberonasz járt arra és vett magához.

– Tehát az igazi szüleidet sohasem ismerted meg? – faggatta Hardar.

– Nem, gyerekként egyszerűen nem kérdeztem erről, még azt sem tudom, hogy melyik környéken talált rám annak idején – magyarázta Kitral, amire Hardar csak együtt érzően bólintott.

– Különösnek találom, hogy ennyire érdeklődsz a múltammal kapcsolatban – konstatálta a máguslány.

– Két dolgot tudnék felhozni a mentségemre. Kíváncsiság és remény. A kíváncsiság, hiszen négyszáz éve egészen a legutóbbi időkig nem láttak egyetlen élő jégmágust sem, és most itt van előttem egy az otthonomban. A remény pedig az, hogy valamit mégis csak megtudok Lhisz sorsáról, ha csak áttételesen is – szabadkozott a harcos.

– Ismertem Lhisz nevűeket, de egyikük sem volt kalóz.

– Kik voltak? – csillant fel a férfi szeme.

– Az egyikük egy nálam néhány évvel fiatalabb lány, akiről annyit tudok, hogy a tíz évvel ezelőtti ostrom után elhagyta Ronort. A másik egy kiproi nő volt, Lastérna papnője, ő fiatalabb korában sokat utazott is, de már gyerekkoromban is nagyon öreg volt, kétlem, hogy azonos lenne azzal, akit te keresel.

– Biztosan nem – állapította meg fásultan. – Az az igazság, hogy nem tudom egészen biztosan, hogy Ronorban telepedett-e le, ezt csak hallomásból tudom, de már annak is húsz éve, több is talán.

– Az bizony elég régen volt, ha úgy is volt, akármi történhetett már az óta – mondta udvarias hangon Kitral, már kezdte unni, hogy egy ismeretlenről kell beszélgetnie.

– Akkoriban döntöttem úgy, hogy hazajövök egy időre, megházasodtam, gyerekeim lettek, és aztán, mikor újra délre mentem a háborúba, már más dolgok foglalkoztattak. A háború után még két évig maradtam, zsoldosnak meg halásznak – mesélte a dargori pillanatnyi csend után.

– És ez volt az utolsó utad délre?

– Eddig igen, most már nyolc éve itthon vagyok. És ha nem lesz újabb nagy háború, olyan, mint amilyet éppen kirobbantani készültök, már itthon is maradnék – tűnődött az öreg harcos a tűzbe bámulva.

– Azt mondják, hogy ti, dargoriak mindig vágyjátok a harcot – kezdte a mágus rövid gondolkodás után –, te mégis egészen más vagy.

– Ezt mondják, mert főleg a fiatalok mennek délre, tele Norrs dicsőségével és bizonyítási vággyal. Én már megvívtam itt északon négy háborút és délen két nagyobbat a Tűz ellen, és számos kisebbet városok, csekélyebb országok között. Én már bizonyítottam magamnak is, másoknak is – mondta, majd büszkén hozzátette –, most a fiam van délen, Harrut, Lirreában, a császárnő testőrségében.

Már csak keveset beszélgettek, az éjszakát Kitral a földszinten töltötte, néhány vastag prémen.

* * *

Reggel a háziak mozgása ébresztette fel, elég korán volt még. Ezért úgy döntött, hogy kimegy a tőrével edzeni a tornácra. Az utcán már volt némi élet, de mindenki a maga dolgával foglalkozott nem sokan figyeltek fel a máguslányra.

Mikor úgy érezte, már kezd kimerülni, leült meditálni. Az ilyen hideg és csendes helyek voltak a legmegfelelőbbek egy jégmágus számára, hogy a világot mindenütt láthatatlanul érintő Mannahálóhoz – amely egy külön dimenzióban létezett, de nyugodt lelkiállapotban mély meditációban elérhető volt – kapcsolódjon. Kitral lassan lélegzett, eleinte mélyebben, majd ahogyan süllyedt, egyre kisebbeket.

Eltűnt minden zaj, saját teste jelent meg előtte, amint abban a helyzetben, amit utoljára felvett, lebeg a sötétségben, a tökéletes mozdulatlan és üres csendben. A valóságban egy apró lélegzett itt úgy hangzott volna, mint a haragos tenger zúgása. A sötétség súlya lassanként nehezedett rá lelkére és már kezdte elnyomni, amikor látszólag minden előjel nélkül mozgás sejlett fel benne, egyre érezhetőbben, egyre láthatóbban kezdett derengeni a Mannaháló örökmozgó vihara, végtelenül apró, fehéres részecskék milliárdszor milliárdjai, a félelmetes őserő, melyben a mágusok hatalma csak jelentéktelen fodrokat volt képes kelteni.

Ezek a hegynyi, mindent betöltő áramlások, amilyen lassan jelentek meg, olyan gyorsan tűntek el, ez jelezte, hogy a meditáció új szintre jutott. Kitral elfojtás nélkül kezdett meditálni, egy külső szemlélő annyit érzékelhetett, hogy haja elfehéredett, bőre elsápadt, fagyos lett, kiszaladt belőle minden élet, a levegő körülötte pedig hidegebb lett.

A meditációban megjelenő képek mindig mások, nem csak a hely, az idő, hanem a környező lelkek, érzések, a szándék és még annyi más dolog is hatással van rá.

Kitral lelke most azon a teraszon állt, ahol a meditációt végezte. Minden hideg, kékes árnyalatban derengett számára, annyira jól sikerült az elmélyülés, hogy az egész városban minden élőlényt érzékelt, különös módon azonban nem látta a lelkeiket, melyek legtöbbször fehéren fénylenek ezen a szinten. Csak a mágia ide is beszűrődő fuvallatait, szélszerűen áramlanak tova keresztülhatolva mindenen még kihaltabb hatást kölcsönözve ennek az emberek nélküli helynek.

Érezte, hogy néhány emberben van mágikus potenciál, vagyis elég erős lelkű, mély koncentrációra képes emberek, akikből megfelelő gondozással és sok munkával mágus válhatna. Mostani állapotukban csak hétköznapi emberek kihasználatlan tehetségekkel.

Eredeti szándéka az volt, hogy az emberek érzéseit fürkészve megkeresi közeljövőbeli ellenfelét. Azonban a meditáció más irányt vett, kikerült az irányítása alól, szépen, lassan, de határozottan elvesztette a városban lévő emberek nyomát, és egy külső, hideg érzés érintette meg. Olyan volt, mint egy hideg kéz, ami a mellkasához ér, egyszerre megfoghatatlan és határozottan érezhető.

Halál, ez szivárgott Kitral tudatába. Lassanként egy halvány, fehér nőalakot vett észre, tőle kissé balra lebegett. Látványra a legkisebb részleteket is élesen kivehetően látta rajta tisztábban még annál is, ha az élővilágban közvetlen közelről nézte volna. Ismeretlen jelenlétet sugárzott magából, mégis volt benne valami más is, egy egészen rejtélyes, különleges tartalom, amiért Kitral ellenállhatatlanul vágyott közel kerülni hozzá. Szerencsére az elmélyülés álomszerű volta miatt ezt meg is tudta tenni, lélekteste könnyedén suhant és a nő arcába nézett.

A szeme csakúgy, mint egész alakja, kékes-fehér volt. Kitralhoz hasonló fiatal huszonéves. Mikor egymás szemébe néztek, a nő arcára végtelen búskomorság került, s az asztráltest sírt volna, ha tud. Értelme számára megmagyarázhatatlan módon Kitralt rendkívüli üresség, hiányérzet, mélységes elkeseredés borította el, az ő lelke is fájt, és bár nem tudta, de sírt a teste, és úgy tetszett, minden valaha megért bánat egyszerre itt egyesülve hull rá, akár egy komor, baljós ködfelhő, amely széltől hajtva, sietve ereszkedik le a tájra, így lepte most el Kitral lelkét minden bánat tömege, melyet akár csak legkisebb, legtávolabbi gyermekkorától is fogva átélt.

A szellem felé nyúlt, Kitral megijedt, de nem mozdult el. És a két lélek szavak nélkül összekapcsolódott, és először összetörte őket a kín, úgy éreztek, mint aki ki akar szakadni a világ köreiből, hogy örökre eltűnjön minden gyötrelem.

Egy pillanattal sem később, megnyugvás és megkönnyebbülés követte, szertefoszlott a kínkeserv súlya és felszabadultság vett rajtuk erőt. Kitral úgy érezte, hogy csak ettől az érintéstől lelkének legtitkosabb sebei gyógyulnak be. A jelenés arcáról is eltűnt a fájdalom megnyugodva békés arckifejezéssel, megváltozott és aranyszínűvé válva lassan eloszlott.

– Ő egy halott lelke – hallotta váratlanul jobb oldalról, oda fordulva egy szellemet látott, ezúttal a szó természetfeletti mágikus értelmében. Nőalak volt, egész teste a legsötétebb koromfekete, körülötte olyan aranyszínű fényes aura ragyogott, amilyenné a lélek is vált az imént.

– Én intéztem úgy, hogy találkozzatok – mondta a szellem egyszerre több hangon beszélve, hátborzongatóan hangzott.

– Miért?! Ki vagy te? Ki volt ő? – kiáltotta Kitral.

– Lényegretörő kérdések, de nem itt, nem most! Neked hamarosan harcolnod kell, készülj arra, ronori Kitral! – válaszolta a szellem, majd látszólag egyetlen gondolatára ellenállhatatlan aranyszín energiafolyam rohant Kitral felé, akinek semmi esélye sem volt kitérni.

A máguslány lelke száguldott egyre csak felfelé, egyre feljebb, keresztül a meditációs szinteken. Egyenesen a Mannaháló egyik hatalmas hullámába, megrettent, hiszen, aki belekerül egy ilyenbe, annak lelke nagy valószínűséggel sohasem lesz képes kiszabadulni külső segítség nélkül. Ezután eszébe jutott, hogy ez az óriási erő, ami sodorja, talán képes lesz majd kettéválasztani előtte a Mannaháló hullámait, egy megfelelően nagyhatalmú mágus így csinálta volna.

De egyik dolog sem történt meg, az erő anélkül hatolt keresztül lélektestével a mannahálón, hogy azt kettéválasztotta volna, az mégsem bírta elragadni! Sőt, semmilyen hatással nem tudott rá lenni.

Ez az igazi erő! – gondolta Kitral, erre ismét elfogta a félelem. Nem értette az egészet. Mit akart tőle a szellem? Mégis milyen erők figyelmét vonta magára? És mivel?

Ekkor kinyílt a szeme, a kövön ülve találta magát ugyanúgy, ahogyan a meditációt elkezdte. Kék ragyogást látott maga körül halványodni, bőre újra életteli lett, és egy előrekandikált tincsen látta, hogy haja is újra megbarnul. Ekkor vette észre, hogy Hardar mellette ül a tőrét tanulmányozva, majd komolyan ránézett Kitralra.

– Hogyan került hozzád ez a tőr? – kérdezte hitetlenkedve.

– A Nagymester és a Főpapnő adománya, a jégnél sok ilyen tőr van – magyarázta a lány próbálva összeszedni gondolatait.

– Különös, vajon ők hogyan jutottak azokhoz? – gondolkodott hangosan Hardar. – Megfejthetetlen rejtély – sóhajtotta, és határozottan Kitral szemébe nézett. – Ha valaha is találkozol a tőrök eredeti gazdájával, beszélgess el vele a múltról! – mondta végül.

– De miért? – kérdezte Kitral zavarodottan, mert a gondolatai még mindig az elmélyülés során történtek körül forogtak. – Ki a tőrök gazdája egyáltalán?

– Mert ő megválaszolhat számodra kérdéseket, amelyek benned már mélyre vannak temetve, talán nem is tudsz a létezésükről, én pedig csak gyanítani tudom a válaszokat.

– Nem értem! Nagyon ködösen fogalmazol – fakadt ki Kitral, miközben felállt és visszavette a tőrét, és alaposan megnézte az ismerős, széles, ívelt, egyélű pengét, a kétoldalt körülbelül kisujjnyi hosszan kinyúló keresztvasat és az apró markolatgombot.

Sem a penge, sem a markolat nem volt különösebben díszes, csak a penge oldalán, a vércsatornában látszott egy előtte ismeretlen, finom vonalú rovásírás. Csak aki hozzáértő szemmel és kézzel vizsgálta, az ismerte fel, hogy kivételes mestermunka, és nagyon valószínű, hogy többféle mágikus tulajdonsággal is bírhat. Elgondolkodva Hardarra nézett, talán valamilyen ismeretlen kapcsolat van a tőr, Hardar viselkedése és a látomása között? Hamar arra a következtetésre jutott, hogy ezt most lehetetlen kiderítenie. Hacsak...

– Miért nem mondod el egyenesen, amit tudsz vagy gyanítasz? – kérdezte megkeményítve hangját és tekintetét.

– Mert az ilyen dolgok érzékenyek, és nagyobb baj és fájdalom származhat, és sokszor származott is már abból, ha ilyen dolgokban valaki elhamarkodottan sejtéseket kész igazságnak gondolt. Könnyen lehet tévedés. Jobb, ha hagyjuk is ezt az egészet – mondta Hardar könnyedén, egyáltalán nem hatotta meg Kitral próbálkozása. – Ha a rended számítása pontos, úgyis hamarosan megérkezik a másik jégmágus és megkezdődik a küzdelem – váltott témát.

– Jó – engedte el a dolgot Kitral. – Azt hiszem, jobb lesz a külső kapunál várnunk akkor.

Rövid készülődés után elindultak. A külső kapunál kisebb tömeg alakult ki. A kapu felől nézve a baloldalon ott volt a király a kíséretével, mellettük az ellenfelének választott harcos családja, akiknek törvény szerint meg kellett tekinteniük a viadalt. A bajnok azonban nem a családjával volt, hanem minden bizonnyal a többi harcos között, így ő nem mérhette fel előre az ellenfelét.

Kitral a köpenyét maga köré vonva, Hardar pedig teljes páncélzatban érkezett. A lány csak egy könnyed meghajlással üdvözölte a királyt, aki egyből magához intette Hardart és utasításokkal látta el. Addig Kitral megállt, és a szemben lévő oldalra ment. Kis idő telt csak el így, mivel ellenfelét nem láthatta, annak családját figyelte.

Egy harmincas forma nő, egy nyolc és egy tizenkét év körüli lánnyal és egy hasonló korú talán tizenhárom-négy éves ifjúval állt a csoport szélén. Azt is megállapította, hogy a saját huszonkét évével nagyjából az idősebb lánnyal lehet egy magas.

Kisvártatva már nyitották is a kaput. Grenek jégvívó pontosan érkezett, a máguslány őt is fejhajtással üdvözölte, amit az biccentéssel nyugtázott. Egy őr kísérte be csakúgy, mint Kitralt előző nap.

Grenek egy átlagos termetű, vékonycsontú férfi volt kicsivel harminc felett, rövid világosbarna hajjal és egész arcát beborító, hasonlóan rövid szakállal. Jégmágus talárt és egy nagy, fekete köpenyt viselt. Kitralra csak egy pillantást vetett és egyből a királyhoz fordult.

– Királyi felség, Grenek jégvívó vagyok, a Nagymester küldötte – kezdte meghajolva.

– Üdv jégmágus! – köszöntötte Londaren felemelt jobbjával. – Ha nincs semmi mondandód, el is kezdhetnénk a küzdelem feltételeinek megbeszélését.

– A Nagymester megkért, kérdezzem meg, hogy mindig elutasító válaszra számíthatunk tőletek. De erre már meg is kaptam a választ, azt hiszem. Ez esetben természetesen folytassuk! – mondta, és odaállt Kitral mellé.

– Ősi szokás szerint a kihívó kezdje – mondta hangosan a király, Grenek bólintott és előre lépett.

– Mi, a Jégmágusok Rendje, felhívunk titeket dargoriak régi szövetségünk felélesztésére és annak szent esküvel való megerősítésére. Legyetek ismét fegyvertársaink és hűségetek és barátságotok nagy megbecsülésnek örvend majd! Mi a békét szeretjük, kívánatosabb nekünk, ha önként csatlakoztok hozzánk, mintsem

hogy kényszer hatására! Ám ha mindezt továbbra is elutasítjátok, úgy kihívásunk továbbra is fennáll – szavalta ünnepélyesen.

Most Hardar következett.

– Mi, DARGOR HATALMAS ÉS HOSSZÚSZAKÁLLÚ, TÜRELMESBESZÉDŰ LEGYŐZHETETLEN ÉS SZENT HARCOSAINAK LEGYŐZHETETLEN ÉS FENSÉGES SZENT SZÖVETSÉGE – kezdte a szövetség alapszabályát követve, mely megkövetelte, hogy a szövetség nevét mindig teli torokból üvöltve kell ejteni.

– Újra elutasítjuk kéréseteket, és kitartunk szabadságunk mellett. Erőnk nagy, szeretjük a harcot, a vitézséget, a bátorságot. De tiszteljük és követjük a bölcsesség erényét is! A pusztulásunkba rohannánk, ha most a Tűzmágusok ellen támadunk akár teljes erőnkkel. Mert idővel olyan csapással válaszolnak, melyet már kevesen leszünk kivédeni. Tiszteljük régi szövetségünk emlékét és elismerjük, hogy közös az ellenség. De mikor ilyen egyenlőtlen és hiábavaló lenne a küzdelem, azt kell tennünk, ami nekünk előnyös, még ha gyávának is látnak minket miatta. Ez pedig most a béke. Régi törvényeink azonban arra szorítanak minket, hogy vállaljuk veletek ennek a párbajnak a kimenetelét! – szónokolta, majd a királyra nézett, aki jelezte, hogy folytathatja. – Mint kihívott fél feltételként szabjuk, hogy a jégmágus csak a helyszínen található, vagy a magával hozott vizet és jeget használhassa, és a magával hozott víz sem lehet több, mint négy ronori icce – fejezte be Hardar hátralépve, a két jégmágus egymásra nézett és rövid sugdolózás után Grenek lépett elő.

– Elfogadjuk Dargor feltételeit. Mivel bajnokunk az egész mágusrendért harcol és a ti bajnokotok az egész hazájáért, így ez nem személyes párbaj, hanem két hatalom vitájában a döntés eszköze. Ezért, mint kihívó fél, szeretnénk, hogy győzelme esetén ne lehessen kimondani vérbosszút fejére, ellenfelének családja ne üldözhesse! – mondta, és a király belegyezett.

Ismét Hardar lépett elő.

– A mi bajnokunk a dargori Heruld lesz. Király urunk első katonája! – kiáltotta, és szavára előlépett egy igen tagbaszakadt és izmos férfi díszes lemezvértben, hosszú, sötétbarna szakállát három, szinte karnyi vastag fonatban hordta. Tipikus dargori.

– A mi bajnokunk a ronori Kitral, jégmágus idéző – vette át a szót Grenek eleget téve a formalitásoknak.

Kitral is előrelépett és farkasszemet nézett ellenfelével. A dargorinak elég ideje lehetett már megnéznie őt, amíg ő nem lógott ki a király körüli többi harcos közül.

Átvonultak a város arénájába. Ez a város egyik sarkában volt, a hátsófalat kiváltó magasra tornyosuló sziklafal árnyékában. Nem volt különösebben nagy épület, ülve csak néhány száz ember férhetett el benne egyszerre. Kívülről ez is figyelemre méltó faragásokkal volt teli, főleg párharcok képeivel, éles ellentétben a puritán belsővel.

Délután volt, csendesen esett a hó, vékony rétegben belepve a néző és a küzdőteret egyaránt. Kitral számított rá, hogy így lesz, nem kell aggódnia, amiért csak anyagmágiát használhat.

A király csalódottan vette tudomásul, hogy hiába takarítatta el délelőtt a havat, hogy a máguslány dolgát megnehezítse.

A nézőtéren szinte csak harcosok ültek, legalább százan, a király udvartartásával külön páholyban foglalt helyet Grenekkel együtt, ellenfelének családja pedig a királyi díszhely közvetlen közelében ült.

Kitral lent állt az egyik bejáratnál, köpenye mellette leterítve a havon.

A másik bejáratnál a hatalmas harcos lemezvértben, pajzzsal, és Kitral meglepetésére nem egy hatalmas pallossal, hanem egy hosszú, de könnyű és vékony pengéjű karddal állt ki ellene. Kitralnál csak a tőre volt, semmi más fegyver, valamint három, a megbeszélt mennyiségű vizet tartalmazó bőrtömlő.

A király jelt adott a küzdelem megkezdésére.

Az ellenfelek tisztelegtek egymás előtt. Ezután Heruld rögtön Kitral felé rohant, aki egy jéglövedéket küldött felé, amit az egyik kulacs vízből formált meg. Az azonban hatástalanul szétpattant a pajzson, ekkor a padlón lévő hó felemelésével egy pillanatra elvakította ellenfelét és mindenkit a nézőtéren. Amikor ellenfele újra látott, egyenesen Kitralnak rohant, ő nem bírt elég gyorsan reagálni. A kard a mellkasába fúródott, a szegycsontot áttörve keresztülszúrta a máguslányt. Szeme tágra nyílt, átszúrt tüdeje miatt nem bírt sikoltani. Bőre és teste fokozatosan egyre átlátszóbbá vált és olvadni kezdett, a sebből víz folyt, majd repedések futottak rajta végig és a jégbábú összetört.

Ekkor Heruld halk kacajt hallott háta mögül, de nem bírt oda fordulni. A padlón lévő hó a lábainál összegyűlt és olyan keményen odafagyott, hogy sehogy sem, még pajzsával és kardjával sem tudta széttörni.

Kitral egy kis vizet öntött ki az egyik még teli tömlőből a levegőbe, ezután azt a harcos kardjára küldte, ahol a víz megfagyott, és Kitral egyetlen intésére a kard darabokra tört, majd hasonlóan cselekedett a harcos pajzsával.

Ezután mosolyogva a harcos elé sétált, és a maradék havat a padlóról összegyűjtve fellökte a férfit, majd kezeit is a hóval a földhöz fagyasztotta, ellenfele mindezt egy hang nélkül tűrte. Szemében az utálat tüze lángolt, a tehetetlen düh, amin Kitral jól szórakozott. A földön heverő jégdarabokból kardot formázott és kezébe hívta, majd a harcos torkához tartotta.

– Feladod? – A földön fekvő egy köpéssel válaszolt, amit Kitral szeme közé vagy arcára szánt, de az lelassult a levegőben és megfagyott, majd Kitral előtt lebegett. Szemében a mágia kék lángocskái világítottak. – Ezt nemnek veszem. – Ekkor a nyálból formált jéglövedék megindult, a harcos koponyáját áttörve az agyába fúródott és megölte.

Kitral a köpenyéhez sétált, felvette a földről, majd a királyhoz fordult.

– Azt hiszem, én nyertem, teljesítsd az alku rád eső részét, vagy mind így jártok, és ilyen nyomorultul pusztultok el! – mondta kemény hangon, miközben a mágia fénye kialudt szemében, haja ismét megbarnult, és bőrébe is visszatért némi élet.

A tömeg néma, gyűlölettel vegyes megdöbbenéssel figyelte a lányt, aki ilyen könnyedén végzett legvitézebb társukkal.

Londaren király országa nevében még aznap esküt tett a Jégmágusok szolgálatára.

Grenek és Kitral röviddel ezután távoztak a városból.

„A fejedelemnek, ameddig csak lehet, az erény útján kell járnia, de ha szükséges, tudnia kell gonosznak lennie.”
Niccolò Machiavelli

Lidércfény
Itt is megtalálsz bennünket:
facebook
Lidércfény Online

Petya

Amikor bezár az Auchan

Nocsak!

Történnek a világon furcsaságok, amire senki nem számít. A szupermarketekben is van rá példa. Irtózatauchan jó bulik kerekednek, és nincs senki, aki beszámolhatna róla. Miután leszáll az éj – főleg karácsony közeledtével –, amikor az emberek elhagyják a bevásárlóközpontot, és nem marad senki, aki felfigyelhetne a történésekre.

Hideg pénzügyi kalkuláció helyett apró szeretetmorzsák szóródnak szanaszét, rabszolgatartó mentalitás helyett emberséges megközelítés lengi be a légkört. De legalábbis cukiság van ezerrel. Mindezt nem az emberek, hanem a termékek produkálják. Íme, a produktum produktuma.

Imádnak megelevenedni, ha nincs ember a közelben, akkor nagyon virgoncak ám! Övék a színpad, végre azt csinálnak, amit csak akarnak! Véget ér a hosszan tartó egy helyben állás, a kilátástalan robot! Végre a szórakozásé a főszerep!

Nemcsak a pillanatragasztó jókedve ragadós. A laptop szíve túlmelegszik, amitől rögtön lefagy. A sör felrázódik és a világból is kifut, amin a narancsot tartó háló iszonyat jót szakad. A fonálgombolyag keze messzire elér, keresztapa módjára behálóz mindent, amit ér. A jégkrém fagyott szíve olvadásnak indul, és elcsöppen a gyönyörtől. Az alma, a paradicsom és a pritaminpaprika irul-pirul, ezt látva a TV-paprikát elfogja a sárga irigység. A zöldalma betegre aggódta magát egész évben. Ám a banán felvilágosította, lehet még ennél is görbébben látni a világot. A logón szereplő díszpinty csiripelve száll a felértékelt leértékelések között. A férfiosztály alsóneműi magukból kivetkőzve hívják táncba a női fehérneműket, amik nem győznek elszaladni a viseltes szagorgia elől. A Chocapic éljenzi önnön létrejöttét a fiktív búzamezőn. Az ásványvizeket nyakon öntötte a felismerés, hogy több száz, sőt, ezer méter mélyről származnak. A Hell és a Monster kirobbannak az energiától, melyet az elhullajtott visszajáró pénzérmén vezetnek le. A jack dugók összefeküdnek a csatlakozó nyílásokkal, melyet a pendrive-ok irigykedve lesnek.

A kamerák mindezt lencsevégre kapják, a nyomtatók pedig szolgai módon sokszorosítják a felvételeket. A dezodorokat felfújt hólyagoknak bélyegzik a hagyományos szappanok, akiket viszont a testápolók tartanak ódivatúnak. A rasszista kinder tojást meglepetten hasítja ketté a tény: kívül fekete, belül fehér. A kemence és a tűzhely sülve-főve együtt vannak, a tejes kifli és a vizes zsemle pedig vallja: ajándék cipónak ne nézd a korpát. A kerti eszközök sorra lapátra teszik a gereblyéket, a rendzavarók közt a motoros láncfűrész vág rendet. A fröccsöntött Darth Vader óriásfigura azt ismételgeti gombnyomásra, hogy vele van az erő, azonban ehhez a kalocsai erős paprikának is lenne egy-két szava. A döntés jogát, nevezetesen, hogy ki az erősebb, a digitális szobamérlegre bízták volna, ha nem akasztja ki a helyzet súlya. A röviditalok hosszú ideig töménytelen mennyiségben hajtogatták egymást, mígnem megitták a levét. A torzsalkodás közepette rájöttek, a karalábé legfinomabb része maga a torzsa. Az ívás a pontyoknak is bejött. Fejbe csapva pihentek akvárium-jakuzzijukban. A multivitamin immunrendszere megkopott a sötétbe zárva. Mindeközben a hűtőben vígan élnek Tejtermék, a kólában pedig Buborék...

A folytatás pedig egészen a következő estig váratott magára, ugyanis egy polcszervizes felbukkanása véget vetett a bulinak. Szegény nem győzött rendet tenni a visszáruk közt. De a buli már csak ilyen.

Csupán azt szeretném tudni, vajon kitől tanulták ezek a termékek ezt az elevenséget?

Vittorio Verossi

Szoborvarázs

A vízköpő végigkopogott az Andrássy úton, majd megállt az egyik ingatlaniroda hirdetőablaka előtt, és szemügyre vette a drágábbnál drágább ajánlatokat. Napszemüveget viselt, hogy jobban beolvadjon a turistáktól hemzsegő utcaképbe.

– Elnézést, hogy megszólítom – lépett hozzá egy idősebb hölgy. – Észrevettem, hogy az a fiatalember ott önt filmezi a telefonjával. Gondoltam szólok róla, hátha zaklató.

A gargoyle megköszönte a figyelmeztetést, majd a kirakat üvegében alaposan végigmustrálta a nyurga, tüskehajú fiút. Az valóban okostelefont irányzott rá. Félrehúzódva ácsorgott, ám nem pötyögött.

A vízköpő odakopácsolt hozzá.

– Te követsz engem? – szegezte neki a kérdést.

– Nem csak én – felelt a suhanc. – Már ezerkétszáz követőd van.

A faragvány kutakodva forgatta kőfejét.

– Az interneten – sietett a magyarázattal a fiú.

Elmesélte, hogy blogot vezet a gargoyle városi kirándulásairól. Először a reptéren pillantotta meg őt, amint feltűnés nélkül kikelt a bőröndök közül, s a városi buszjárat felé igyekezett. Nyomába szegődött, míg szájtátva megszemlélte az Országházat, megmászta az angyalos oszlopot a Hősök Terén, elücsörgött a Szabadság-szobor szoknyájánál, végül díszítőelemként betelepedett a margitszigeti zenélő kút medencéjének közepébe. Egy időre nyomát vesztette az Operaház környékén. Ekkor árgus szemekkel leste a szobrokhoz kapcsolódó hestegeket és találatokat az interneten. Végül rábukkant egy operakedvelő által feltöltött fotóra. Ezen a gargoyle egy páholy korlátján pöffeszkedett, elfogva a kilátást az odabenn ülők elől. Egy kommentelő szerint a kőfigura kísértetiesen hasonlított a párizsi Notre-Dame egyik kőszörnyére.

– Ez azért lehet – tolta feljebb orrán a napszemüveget a gargoyle –, mert valóban onnan származom.

– Csak nem az áprilisi tűz miatt vándoroltál el? – kerekedett el a suhanc szeme.

– Egy korszak lezárulta jó alkalom az újrakezdésre – felelt a vízköpő. Noszogató mozdulatot tett, hogy inkább a blogger folytassa az ő meséjét. – Ezerkétszáz követő! – lelkendezett. – Ez sokkalta izgalmasabb, mint nyolcszáz év történelme.

– Nézőpont kérdése – rándult meg fanyarul a fiú szájsarka, ám azért engedett a kérésnek.

Miután a gargoyle továbbállt az operából, a suhanc megint szorosan a nyomára tapadt.

– Nem tudom, élőben miért nem tűnik fel senkinek, hogy egy megelevenedett faragvány vagy – töprengett fennhangon. – Miért csak a fényképeimen látnak úgy, ahogyan én?

– Mondják, a különlegest meglátni művész szem kell – vonogatta a vállát a kőszörnyeteg.

A fiú kezdettől arról számolt be olvasóinak, hogy csodára lelt: a vízköpő magától közlekedik, kirándul a városban. Épp csak a közönség nem vette őt komolyan. Állítását kedves és ötletes fogásnak tartották. Meg voltak győződve róla, hogy a blogger hurcolássza körbe a saját készítésű figuráját. Hogy maga állítja ki ikonikus vagy épp közhelyes helyszíneken. Hisz a gargoyle nem csak turistacélpontokhoz vonzódott, meglátogatott lakótelepeket, plázákat, sőt kiskocsmákat is.

– Ráadásul az egyikük azt írja, nem vagy több, mint jól sikerült papírmasé. – A fiú fájdalmasan fintorgott. – Azért vettelek videóra, hogy bizonyítsam, önállóan cselekszel.

– Papírmasé? – háborgott a vízköpő kőfogait csikorgatva. – Ez az ábrázat nekik… – bökött öntudatosan saját magára. – Egy kőfaragó mesterműve nekik csak papírmasé?!

Karon ragadta a suhancot, és indulatosan a négyes-hatos villamos irányába kopogott vele.

– Adok én nekik papírmasét – dohogott. – Majd mi megmutatjuk, milyen kőből is faragtak!

Útjuk egy nagyáruház barkácsboltjába vezetett.

Aznap este a webkamera élő adásán át ezerkétszázan követték, hogyan készül el a gargoyle legelső tetoválása. A fiú vésővel és kalapáccsal ügyködött, a faragvány hűvös kőarccal viselte a fájdalmakat. Mikor végeztek, ez állt a felkarján: I love Budapest.

Tordai Gábor

Placebo hatás

Hegyek csúcsára
fennakadt
felhők között
kék az ég.
De már nem nekem -
nem nekem.
Sem neked.

Kicsúsztam ujjai közül
az életnek.
Sosem láttál
még
magányosabbnak.
Tétlen nappalok
üres éjjelek
ágyán, vigasztalan
násza az élet
ünnepének.
Töredék szavak
értelmetlen
soraiban
az üzenet rejtve marad?
Gyere haza…
Jelem bőrödön…
Augusztusi csillagok
hulló fénye alatt
bormámorban
a kívánságok
mind hazudtak.

Kék ég a napok felett,
de nem nekem -
nem nekem.
Sem neked.

Éjfélen túl
már tettetni fogom:
nem fájt,
hogy nem
nem
fáj már nekem.
Mondd - felszáradtak már
könnyeid s kék-e már
az ég feletted?
Tudod - hogy mit
hallgatok?
Próbállak felébreszteni -
ez csak egy ócska
füstös búcsúdal.
Találkozunk a legvégén?
Mondd - találkozunk
a legvégén,
hegyek tetején,
hol kék lesz az ég -
neked s nekem.
De lehet, csak
tettetni fogom,
hogy nem fájt,
hogy már nem fáj
nekem…

Banderas

Vándorutam, nagyvilág

Ámulás és bámulás,
jeges szélben táncolás -
fogj kézen, te nagyvilág!

Álom-szőtte ébredés,
finom szálú napsütés -
nyisd fel szemem, nagyvilág!

Színes függöny-forgatag,
életfonál-gombolyag -
vezess engem, nagyvilág!

Remény-fútta hegyláncok,
kacaj-járta síkságok -
vándorutam, nagyvilág!

Percek, órák, lábnyomok,
tündérszárnyú angyalok -
ringass el te, nagyvilág!

edwardhooper

Bölcső

Napok honában
Megcsillan a fény,
S kigyúlnak apró életek.
Mások elmúlnak
Ragyogó robbanásban.
Idelent nem dobban a szív,
S odafenn emlékek ringanak
Napok bölcsőjének ölelésében.

Jocker és Jurisin Szőke Margit

Avartengert kavargatja a szél

Renga-láncversben nézzük az őszt!

Aszottan szikkadt
A színes levélavar.
Szél bús nótát hoz.
Kapaszkodik sok
Sárga, rőt, fonnyadt levél.
Szellő lefújja.
Puha szürkület…
Avarillat terjengős.
Épp elbújó nap.
Pirkadat dereng,
Friss avar illatozik.
Szél, levélverő.
Sokaság földön,
Őserők bomlasztóak.
Szőnyegnév, avar.
Fa alatt gyűlik,
Sok, szél cibálta levél.
Bronzszínű paplan.
Avartengerben
Tobzódik az elmúlás.
Szín kifakulás.
Avar tömböt vad
Szél kavarja sziszegve.
Vég tivornyázik.
Levélzizzenés.
Rőten hullt levél, földön.
Avar, vastagszik.
Szél ráncigálja
Hársfa arany ruháját.
Arany eső hull.
Nyírfaerdőben
Érződik nyírfa mámor.
Alul avar van.
Vad szél balhézik
Az erdőben a fákkal.
Tar fák reszketnek!
Alkonyban a fák
Remegnek, hull a levél…
Avarból szőnyeg…
Avarban hangok…
Morcon támadja a szél…
Levélzizegés.
Időváltozás.
Avarszőnyeg hidegben...
Szellő lengedez.
Irgalmatlan szél
Hulló levelet kerget.
Szétfújja avart.
Az avarpaplan
Vastagodik, színesül.
Mindent elborít.
Pergő, rőt levél
Hull, förgeteg fölkapja.
Máshol leejti...
Okker, fakózöld,
Rozsdás szín… avarbarna.
Nagycsalád, együtt.
Avarágyat bont,
Alvót ébreszt virgonc szél.
Kacagva elfut...
Megjött, lefeküdt…
Ágynak avart használja.
Hűvös éjszaka.
Kavargó szélben
Éjjel is hull a levél.
Még kicsit repül...
Szóródó szirmok
Kergetőznek szellőben.
Avarszőnyeg él.
Hideg szél süvít,
Fákon nincsen már levél.
Nyakunkon a tél...

Vecsés, 2016. december 20. – Szabadka, 2018. október 23. – Kustra Ferenc - Renga-láncvers. A páratlanokat (avarról!) én írtam, a párosakat (szélről!) szerző-, és poéta társam Jurisin Szőke Margit, amiknek a címe: Alvót ébreszt a virgonc szél

angyalka146

Álmomban

Álmomban téged láttalak:
repültél a nap alatt.
Forró csókot nyomtál ölemre,
s felrepítettél a mennybe.

Álmomban különös helyen jártam:
égig érő fákat láttam.
Felmásztam az egyik tetejére,
s csillagharmat hullott a rétre.

Álmomban tudtam, hogy álmodok:
mégis annak igazához ragaszkodok.
Mindennap felkelek, élek a szürkeségbe,
s éjjel feltámadok az igazi létre.

Tordai Gábor

Álmatlanság

Kiégett agyam holdjai
körül halott érzések
égnek.
Fáj a fény.
Kiégett szemgödröm
mélyén izzanak az
üresen verő erek.
Horzsolják bőrömet
a hangok.
Duruzsolnak monoton
monotóniát a gondolatok.
A tudat – most nem ad
szabad utat.
Sorrablások a háttérből.
A szív kihagyva
tovább szalad.
Mellkasomban
véres lyuk mélyén
visszakacsintok.
Repedezik a remény.
Aludni – álmatlan
valóságot.
Fájó idegvégződések
mentén hallucinációk
futnak.
Üres mezők kérges
tetején nevető
bárányfelhők.
Az ébrenlét
végtelen magnószalag.
Lángoló horizont
mentén pislogok.
Fáj a fény.
Fáj a hang.
Fáj az ébrenlét.
Álmodni –
mégsem
merek.
Megvárom a
következő
öntudatlan
.....

Meda W. Dark

A vissza nem térők

A sírok között sír az őszi szél,
bús zokogása nekem is sajog.
Benőtt a múltat giz-gaz és moha,
terjengnek mécses füstök és szagok
– mégse térnek ők vissza már soha.

Süvítő szelet a halál kísér,
dobhártyám sértve fülembe kacag.
Habár csalogat az élet, noha,
egyre keringnek bennem a szavak
– mégse térek én vissza már soha.

edwardhooper

Bolyongás

Hova fut a Hold,
A hideg éjjel?
Miért bújócskázik
Ezüstből kovácsolt
Rideg fénnyel?
S lelkemben miért
Feszül ezernyi világ,
Mikor a végtelenbe száll
Kutakodó imám.

csabi6669

Útra kélt a horda...

Megindult a horda, jönnek a vadak,
istent játszanak, és hitet tipornak.
Nyomukban minden hanyatlik.
Anarchia és kénköves fegyverek.
Háború szele vöröslik a vértől,
ősök hitét tépik ki gyökerestül.
Elvész apránként a lelki remény,
s rosszak dőzsölnek Sionnak hegyén.
Csontból és vérből formált szívtelen alakok,
lemészárolnak nőt, vént és porontyot...
Csupán mi hiszünk még az ősi rendben,
s harcolunk hittel fűtött szeretetben.

csabi6669

Mint gyertyán a láng…

Mint gyertyán a láng,
lassan úgy leszek én is halovány.
Elfogyok végleg, mint gyertyán a viasz,
s már magam se tudom, hogy mi az igaz.

S idővel elfelednek,
úgy érzem, csak csonk leszek.
Senkit nem fog érdekelni, mi van épp velem,
vagy esetleg hogyan is élem az életem.

Végül egyes-egyedül maradok,
s kihunyok, akár a fényes csillagok.
Ha közeledik a pompás reggel,
s rádöbbenek, hogy mi van ezzel a földdel.

A gyertya lángja oly magával ragadó és oly csodás,
nem úgy, mint az emberek szava, amely puszta locsogás.
A gyertyán lévő viasz oly tiszta,
s nincs, mi mocskával bepiszkítja.

Végül én is csak lélek nélküli viasztest maradok,
ki visszatekintve azon gondolkodik, hogy s mit s hol rontott.
Kérdéseimre választ nem találok,
s mint a gyertya, én is semmivé válok!

Kétvirág

Élet

Van egy titok, hogy nevezzem?
Azt tudom, hogy itt él bennem,
s dübörög az idegenben.

Egy Szikra a mélyben,
a szívlüktetésben.

Egy hullám a vérben,
kígyó hidegében,
vadgalamb röptében.

Víz oldotta láng.
S a túlsó partra ki viszi át?

Megcsillan a két szemedben,
Megtartom a két kezemben.

macika

Hópelyhek

Reggel, ha kinézek az ablakon,
a szűz hótakarón nincs semmi nyom.
Milyen gyönyörűen, vakítóan virít,
csak a piros galagonya látszik egy kicsit.

Csodás, s még tehetem bámulom,
mert nem sokára ott lesz a keréknyom.
Szeretem, ha nagy pelyhekben hull a hó,
kimegyek a tiszta levegő is nagyon jó.

Szeretem megfogni, puha és biztató.
Szeretem, ha a lábam alatt ropog a hó,
az erdőben sétálni, az ágakat megrázni,
hanyatt feküdni és az angyallal repülni.

Havat görgetni, és hó embert építeni,
s a répát utoljára az orrának feltenni.
Hógolyózni és hócsatákat vívni,
le-fölrohanni és esni-kelni.

Hatalmas dombról szánkóval lejönni,
s a gyerekekkel együtt sikítani.
Az ereszen a vastag jégcsapok,
mint ezer kard, csillog-villog.

Mikor egy kicsit is kisüt a nap és olvad,
a cseppeket olyan nehezen engedi el a jégcsap.
A könnyű, fehér hópelyhek
az ágakat hajlítják meg.

Hiába is tűnik könnyűnek,
a hó pusztító is lehet.
Halálos sebeket adó,
hisz az ereje fagyasztó.

Kimerültünk, sötétedik,
elég a játékból,
holnap újra esik,
és majd kinn maradunk estig.

Fázva, vizesen, kifagyva,
bemegyünk a jó meleg lakásba.
A nagy hópelyhek újra szépen hullanak,
és mindent fehér paplannal betakarnak.

Tordai Gábor

Táncoló

Csillagperemek
szélén táncoló
vágy
viszi tovább
álmot látó
szavát
Hív
még hívogat
a táj fölött
repülő madár
szárnyán
omlik
az alkony
aranya
Korhadt fa
odvában
szunnyad
a lét
Tó tükre
sima
felszínén
álmodozik
a nyár
Föld fölött
Napút
csillagok között
táncoló
táncoló
vágy

Kolumbán Jenő

Messze vagy

kerestelek
de már nem
elhittem hogy
meglelem
benned bújó
önmagam
de a szíved
zárva van
már más szavak
más dalok
ellenedre
nem vagyok
látom arcod
nekem szép
de a lelked
messze rég

jocker

Poéta a Don-kanyarban...

Csak ülök és fázok bunkerben a vaskályha mellett,
LI kettesen oroszok repülnek vonalak felett.
Gyertyacsonkom már alig pislákol, küzd a sötéttel,
Ha elalszik, az élet is semmivé lesz a fénnyel?

Várok nagy poéta gondolatokra,
Írnám én azokat nagy halmazokba,
De úgy hallom, bunkeremtől oly' nem messze akna robban,
Elveszi figyelmem, szívemben katona harag lobban.

Mit keres e helyen egy poéta a Don-kanyarban?
Gondolatot papírra vetni nem lehet e fagyban.
Pedig a lelkem nem azért van, hogy másokat halomra öljön,
De mások örömére szavakat, mondatokba egybe öltsön.

Ákos volt a gyerekkori barátom,
Tegnap künn voltunk az állásban, látom,
Hogy egy orosz mesterlövész csak fejbe lőtte,
Így kérdésemre már választ nem kaptam tőle.

Két hete a rettenetes orosz tűz miatt kint maradtunk
Az állásban tizenegy órát… kínunkban jeget haraptunk.
Lábam épp kezdett lefagyni, amikor vége volt
És már jöttek értünk, még jó, hogy senki nem volt holt.

Raktam megint a vaskályhára, legalább meleg van,
A füst nem igen zavar, csak az, hogy pici gyertyám van.
Még jó, hogy egyedül vagyok, mélázok, elábrándozhatok a csonk gyertyán,
De gondolataim, mint csillagszóró szétfröccsennek a ceruzám csonkján.

Van olyan sok szép gondolatom, amit otthon papírra vetnék,
De itt halál kaszája suhog… mi lenne, ha el nem ugranék.
Kusza gondolataim kint vannak bajtársaimnál az árokban,
Bent didergek a magam bajában, messzi családban és hazában.

Papírom nincs, honnan lenne, csak becsülni való cetli,
Erre kellene írnom, de komoly gondolat még semmi.
Rögtön megyek ki hidegbe, majd harcolok az aknatűzben
És ki tudja, visszajövők-e ceruzámmal… egészségben?

Most aztán megjöttek… leírnám a maradandó gondolatokat,
Behallik, az őrmester ordít: riadó, védjük az állásokat.

Vecsés, 2013. január 1. – Kustra Ferenc

Craz

Nem alvó fények

Távoli tájak tétova álma
Üzeni vágyát az éjszakába
Nem alvó fények
Derengő képek
Elveszett lényeg mesélő árnya

Ann Heart

Karácsonyra várva

Esik a hó, hóhahó!
Karácsony jön, jaj, de jó!
Izgatottan várjuk már,
Mit hoz majd a Mikulás.

Süti illat elvarázsol,
Kandallóban tűz parázsol,
Anya, apa tüsténkedik
Mi kezünk is segítkezik.

A fenyő a sarokban áll,
Ágai színes díszeket vár,
Sárga, piros, kék, lila
Fenyőgömbök és girland.

Az égők a helyükön már,
A családom ámulva vár,
S mikor kigyúlnak a fények,
Azok színes hópehelyként égnek.

Az asztalon sok finomság,
Hal, csirke és disznóság,
Ínycsiklandó ízhalom,
Karácsonyi vigalom.

Mindenki hasa jóllakott,
Beszélgetünk jó nagyot,
Anya, apa felkiált:
Megjött hát a Mikulás!

A díszes fához rohanok,
Ott látok sok csomagot,
Dani is jön, szája tátva,
Egész nap csak erre vártam.

Ajándékom hozom gyorsan,
Szüleimnek adom nyomban,
Szeretettel átölelem Őket,
S csókot adok mindkettőnek.

aniko22

Kósza dallam

Tétova, halk hang susogott,
ahogy az apró falevelek rezegtek
a langyos őszi szélben.
Ismerős volt.
Néztem az elboruló eget.
Esőillat szállt a légben.
Lassan megeredt.
Táncoltak az apró ezüst cseppek.
Felidéztek egy régi, kósza dallamot.
Lelkem kis zugában bújt meg.
Láttam a két táncoló alakot.
Mi voltunk talán?
Nem tudom.
Vagy egy álom csupán,
mit az idő emlékeim közt itt hagyott.
De a dallam valósnak tűnt.
Tudom, hallottam egykor régen.
Lustán kószált körülöttem.
Néha elhalkult a szélben.
Csak egy dalocska volt,
arra táncolt a két alak.
Láttam őket a fák között
a suttogó lombok alatt.
Te voltál az egyikük,
csendben dúdoltad dalod.
Régen volt.
Nem is tudom már pontosan.
Az esőcseppek kósza zenéje
idézte fel a dallamot.
A másik árnyék én lehettem.
Nem látni tisztán a között.
Már emlékszem, hogyan volt.
Fényben úszott a nagy terem.
Egy öreg kályha dohogott,
s kísérte lustán a dallamot.

atesz990

A sötétség ára

Legutóbbi álmomból leizzadva ébredtem,
Nevetések mintha egész közelből tépkedtek.
Szörnyű hangja akár egy elvont mágiának,
De lehet, hogy tisztul az elmém, nincsen helye
A sötétség vágyának.
Átveszi a helyét minden olyan, ami csábít,
Elvarázsol, feltölt, magából árad és jóra számít.
Leszámolok végleg az önkínzás tényével,
Kell a lépfenének, nem hozzám tartozik,
Csak belém ölték a szavakat a lelki terror lényével.

Scholtz Róbert

„Arcukat homály fedi még…”

Roma nők a nagy háborúban

A XXI. Századi Roma Nők Országos Egyesülete (Nyíregyháza, Szabolcs-Szatmár-Bereg megye) szervezésében a roma nők első világháborús emlékét idéző kiállítás nyílt november 23-án, szombaton a Nyírség Könyvtár Alapítvány épületében (Nyíregyháza, Ungvár sétány 5.). A tárlat 2019 év végig megtekinthető az Üvegház nyitvatartási idejében.

„Lehet, hogy szokásaink mások,
lehet, hogy hangosabb a dalunk,
de mi is harcoltunk, harcolunk.
Mi is Emberek és Magyarok vagyunk!”
(Vágföldi Júlia: Mi is...)

A XXI. Századi Roma Nők Országos Egyesülete 2016. március 8-án alakult. Nyíregyházi központunkban azon dolgozunk, hogy minden cigányasszony és nő megvalósíthassa álmait, megvalósíthassa önmagát. Fő célunk, hogy felkutassuk és bemutassuk a roma hőseinket. Kutatjuk a múlt és napjaink roma „hősnőit”, példaképeinket, akik a mindennapok harcmezején álltak és állnak helyt.

Számtalan kiadvány, kiállítás született már a „Nagy Háború”, azaz a I. világháború történéseiről, szereplőiről, hősökről és egyszerű emberekről egyaránt. Találkoztunk a „Hegedűvel és puskával” – A Nagy Háború elfeledett cigány katonái (1914-1918) című kiállítással, ami felvetett egy kérdést bennünk: Hol voltak a roma nők, miközben a roma férfiak harcoltak? A válasz az elkészült projektünkben található.

A kiállításról

Egyesületünk az I. világháború lezárásának 100. évfordulója alkalmából egy tudományos ismeretterjesztő kiállítással emlékezett meg a Nagy Háború idején élt cigány nőkről. Minden népnek, minden közösségnek szüksége van emlékeire, saját történetének rögzítésére, továbbörökítésére. A magyarországi romáknak feltáratlanok írásos dokumentumaik. Nem voltak történetíróik; a múlt homályába vesző történetük nem külön történelem, hanem szorosan összefügg a befogadó Magyar nép történelmével.

Napjainkban a magyar általános iskolás diákok közel fele roma származású. Őseik történetének megőrzése, továbböröklítése ezért különösen fontos feladat. A gyakran mélyszegénységben élő, negatív jövőképpel rendelkező cigány fiatalok – lányok, asszonyok – számára az elődeik történetei, a legnehezebb helyzetekben tanúsított kitartása példa értékű lehet, hogy méltók lehessenek elődeikhez és példát mutassanak az őket követőknek.

A kiterjedt gyűjtőmunkán alapuló figyelemfelkeltető és vélhetően gondolatébresztő kiállításunk egy vándoroltatható képes „olvasókönyv”, mely egyfelől tankönyv, amely a Nagy Háború idején élt cigányság történetébe nyújt bepillantást.

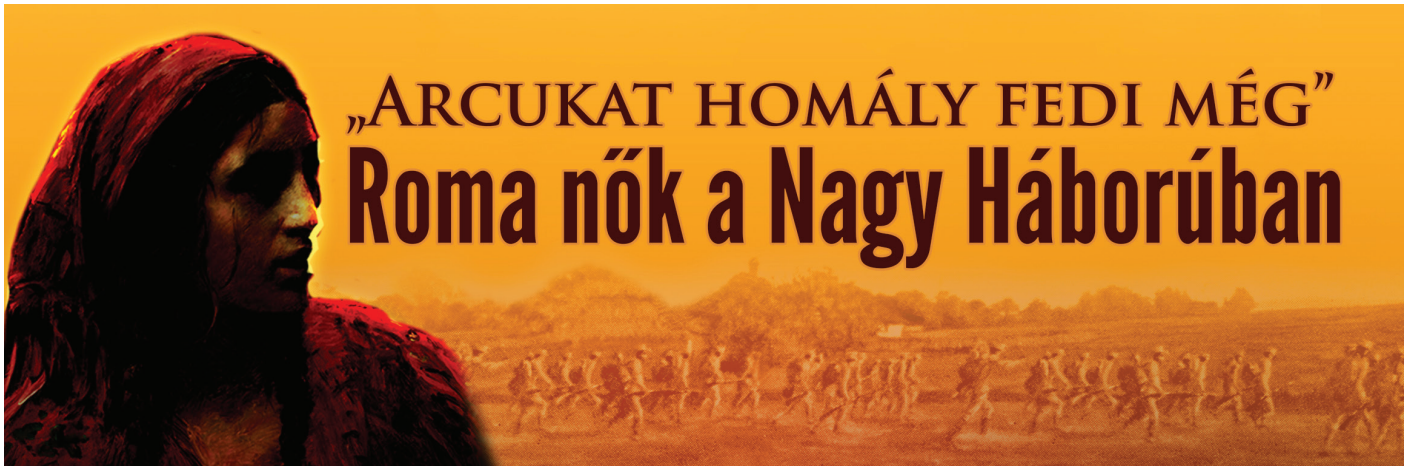

„Arcukat homály fedi még”
Roma nők a Nagy Háborúban

Másfelől szöveggyűjtemény, amely irodalmi és tudományos példák erejével hozza közelebb a látogatókhoz a száz évvel ezelőtti életet.

Kiállításunk elsősorban nem enciklopédikus ismereteket kíván nyújtani, helyette a korabeli cigány nők – leányok, asszonyok, feleségek, anyák – a hétköznapok hősnőinek történeteit, valamint számos érdekes, értékes és egyben humoros információt tesz közzé az Osztrák-Magyar Monarchia területén élt cigány nők mindennapi életéből. A felhasznált kordokumentumok bizonyítják, hogy a Nagy Háború idején élt cigányságról a környezetük által létrehozott források is nyújthatnak hiteles információkat, segíthetik a pozitív minták kialakítását. Jelenleg nem mondhatók soknak ezek az emlékek, azt azonban így is bizonyítják, hogy a kortársak egyaránt írtak a képzeletük szülte, és a valóságos cigány nőkről is. Meggyőződésünk szerint a valóságos csoportok konkrét történésein és esetein keresztül szüntethetjük meg a feledés homályát, s ismerhetjük meg a rendkívül szövevényes valóságot. Reméljük, kiállításunk segítségével, - amelyhez egy tudományos ismeretterjesztő kiadvány is megjelent („Arcukat homály fedi még” – Roma nők a Nagy Háborúban) - sikerül bemutatnunk, hogyan látta száz évvel ezelőtt a roma nőket a többség, s hogy a látogatók tapasztalatai nyomán kiegészíthető és tovább írható lesz.

A kiállítás Nyírmihálydi után november 23-án Nyíregyházán nyitotta meg kapuit. A bemutatott emlékeket több hazai múzeum, könyvtár és levéltár mellett Dr. Sőregi János hagyatékából, Babos Krisztina, Herrmann Attila és Kajon Árpád gyűjteményeiből válogattuk.

A kiállításnak köszönhetően az Érdeklődők a Nagy Háború egy kevésbé ismert és kutatott, mégis fontos szeletét ismerhetik meg. Eredményeink az általános és középiskolai oktatásban egyaránt felhasználhatók. A bemutatott, többségében ismeretlen kordokumentumnak és a legújabb kutatási eredményeknek köszönhetően a kiállítást a hazai- és a külföldi szakemberek is haszonnal látogathatják.

1914 ELSŐ VILÁGHÁBORÚS CENTENÁRIUMI EMLÉKBIZOTTSÁG 1918

A kiállítás az Első Világháborús Centenáriumi Emlékbizottság támogatásával valósult meg. A kiállítást 2020-ban Debrecenben, Újpesten és Rakamazon tervezzük bemutatni.

BLOODRAIN
CLUB
NEO YORK NEWS